

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΑΡΑ

ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΥΡΓΑΛΗ

ΠΑΛΛΙΑ
ΔΙΑΓΗΚΗ

ΣΤ
ΡΗ
19--2]

18441

ΚΩΝΣΤ. ΜΑΝΑΡΑ - ΠΕΤΡΟΥ ΠΟΥΡΓΑΛΗ
ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ Γ' ΤΑΞΗ

ΤΥΠΟΙΣ: ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΠΕΛΑΡΓΟΣ»
ΟΔΟΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

18441

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή ενός των συγγραφέων.

H. Λαυρέας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Παλαιά Διαθήκη είναι ή παλαιά συμφωνία πὸν ἔκαμε ὁ Θεὸς μὲ τοὺς Ἑβραίους καὶ πού, σύμφωνα μ' αὐτή οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε νὰ τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς νὰ τοὺς προσιατεύη.

Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως ἐπειδὴ ἔπαραν νὰ τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἔκαμε Νέα Διαθήκη, δηλ. συμφωνία μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔτσι ἔχομε δύο Διαθήκες, τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη.

Στὸ βιβλίον αὐτὸ τῆς τρίτης τάξης εἶναι γραμμένη ἡ Ἱστορία τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης».

Σ' αὐτὴν θὰ μάθωμε, πῶς ὁ Θεὸς φανέρωνε τὸ θέλημά του καὶ τίς ἐντολές του, μὲ διαφόρους εὐσεβεῖς ἄνδρες, προφῆτες καὶ τὸ Μωυσῆ, καὶ πῶς οἱ Ἑβραῖοι φέρονταν ἀπέναντι στὸ Θεό.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ

1. Ἡ Δημιουργία τοῦ Κόσμου

Ὅταν καμμιά φορά βρεθοῦμε σὲ μέρος ψηλό, σὲ κανένα βουνό ἄς ποῦμε, καὶ ρίξωμε μιὰ ματιὰ γύρω, θαυμάζομε

Οἱ πρωτόπλαστοι στὸν Παράδεισο

τὴν ὀμορφιά τοῦ κόσμου, τὰ βουνά, τοὺς κάμπους, τὰ ποτάμια, τὶς θάλασσες καὶ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μας, τὸν

όλόλαμπρο ήλιο και τόν καταγάλανο ούρανό. "Η, αν είναι νύχτα, τὸ χρυσὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια. Κι δμως, ὁ ὠραῖος αὐτὸς κόσμος κάποτε δὲν ὑπῆρχε. "Ἐνα χάος ἀπέραντο, ἕνα βαθὺ σκοτάδι βασίλευε παντοῦ. Ὑπῆρχε μόνον ὁ Θεὸς ὁ Παντοδύναμος. Αὐτὸς ἔκαμε τὸν κόσμον, μὲ τὸ ἄλογο του μόνο, μέσα σὲ ἕξι μέρες. Καὶ πρῶτα εἶπε νὰ γίνη τὸ φῶς. Κι ἀμέσως διαλύθηκαν τὰ σκοτάδια, κι ἔγινε μέρα. Ὑστερα ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴ γῆ καὶ τὸν οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα καὶ τὸ φεγγάρι. Μὰ ἡ γῆ ἦταν σκεπασμένη ἀπὸ τὰ νερά. Καὶ

Τὸ πρῶτο ἀμάρτημα

εἶπε ὁ Θεὸς νὰ χωριστῇ ἡ στεριά ἀπὸ τὰ νερά καὶ ἔτσι ἔγινε ἡ ξηρὰ καὶ ἡ θάλασσα. Καὶ εὐλόγησε ὁ Θεὸς τὴ γῆ καὶ ἔβγαλε χορτάρια καὶ δέντρα σὲ ἀμέτρητα εἶδη. Ὑστερα εἶπε νὰ γίνουν τὰ ψάρια στὶς θάλασσες καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ζῶα στὴ ξηρὰ. Καὶ ὅταν ὄλα αὐτὰ ἔγιναν καὶ εἶδε ὁ Θεὸς πὼς ἦταν ὠραῖα, ἀποφάσισε, τὴν ἕκτη μέρα, νὰ κάμη καὶ τὸν ἄνθρωπον.

"Ἐπίασε λοιπὸν χῶμα ἀπὸ τὴ γῆ κι ἔπλασε ἕναν ἄνθρωπον, ὁμοῖο μὲ τὸν ἑαυτὸ του κι ὕστερα τὸν ἐφύσησε καὶ τοῦ

ἔδωσε ζωὴ καὶ τὸν ὀνόμασε Ἀδάμ. Μὰ δὲν ἄρесе στὸ Θεὸ πού ἦτανε μονάχος τοῦ στὸν κόσμῳ ὁ Ἀδάμ.

Τὸν κοίμησε λοιπὸν καὶ πῆρε μιὰ ἀπὸ τίς πλευρές του, καὶ ἀπ' αὐτὴν ἔκαμε μιὰ γυναῖκα πού τὴν ὀνόμασε Εὐα.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐα, λέγονται πρῶτὸ πλάστοι. Ὅταν ὁ Θεὸς τελείωσε τὸ ἔργο του, τὴν ἕβδομη μέρα, ἀναπαύτηκε.

2. Τὸ ἀμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων

Ὁ Θεός, ὅταν ἐπλάσε τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐα, τοὺς ἔβαλε σ' ἓναν ἀπέραντο κήπο. Μέσα ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ. Ζῶα ὄλων τῶν εἰδῶν ἔβοσκαν ἐδῶ

Οἱ πρωτόπλαστοι διώχονται ἀπὸ τὸν παράδεισο

καὶ ἐκεῖ καὶ τὰ πουλιὰ πετοῦσαν στὰ δέντρα. Μέσ' ἀπὸ τὸν κήπο περνοῦσαν ποτάμια καὶ τὸν πότιζαν. Σ' αὐτὸ τὸν κήπο, τὸν Π α ρ ά δ ε ι σ ο, γύριζαν ἐλεύθεροι οἱ πρωτόπλαστοι καὶ ἔτρωγαν ἀπ' ὄλους τοὺς καρπούς. Μόνο ἐνὸς δέντρου τοὺς καρπούς, τοὺς ἀπαγόρευσε ὁ Θεὸς νὰ δοκιμά-

σουν. Ήταν τὸ δέντρο «τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ».

Ἄλλὰ μιὰ μέρα πού περνοῦσε ἡ Εὔα κοντὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ δέντρο, εἶδε στὸν κορμὸ του τυλιγμένο ἓνα φίδι. Ήτανε ὁ σατανὰς μεταμορφωμένος, πού ζήλεψε τὴν εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων καὶ θέλησε νὰ τοὺς κάμη νὰ παρακούσουν τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ φίδι μὲ ψευτιὲς κατάφερε νὰ ξεγελάσῃ τὴν Εὔα καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ φάῃ ἀπὸ τοὺς ἀπαγορευμένους καρπούς. Ἡ Εὔα πάλι, φώναξε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸν κατάφερε νὰ φάῃ κι αὐτός. Ἀμέσως ὁμοῦς κατάλαβαν τὴν ἁμαρτία πού ἔκαναν καὶ φοβισμένοι κρύφτηκαν. Μὰ ὁ Θεὸς τοὺς εἶδε καὶ θύμωσε πολὺ. Καὶ τοὺς καταράστηκε: «Ἐσὺ Εὔα, εἶπε, μὲ πόνους νὰ γεννᾷς τὰ παιδιὰ σου». «Καὶ σὺ Ἀδὰμ μὲ τὸν ἰδρώτα σου νὰ βγάζῃς τὸ ψωμί σου». «Καὶ σὺ φίδι, μὲ τὴν κοιλιὰ νὰ σέρνεσαι πάντα καὶ ν' ἀνατριχιάζουν οἱ ἄνθρωποι ὅταν σὲ βλέπουν».

Ἦστερα τοὺς ἔδιωξε ἀπ' τὸν παράδεισο κι ἔβαλε ἓναν Ἄγγελο νὰ φυλάγῃ στὴν πόρτα.

3. Ὁ κατακλυσμὸς

Διωγμένοι ἀπὸ τὸν παράδεισο, ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα, γύριζαν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Ἀπόκτησαν παιδιὰ κι ἐγγόνια κι ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν πολλοί. Μὰ εἶχαν κληρονομήσει τὴν ἁμαρτία τῶν πρωτοπλάστων κι ἔγιναν κακοί. Μάλωναν μεταξύ τους, μισοῦσε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Σιγὰ σιγὰ ξέχασαν τὸ Θεὸ καὶ ὅσο πλήθαιναν, τόσο μεγάλωναν καὶ οἱ κακίες τους.

Ὁ Θεὸς λυπόταν γιὰ τὸ κατάντημα αὐτὸ τῶν πλασμάτων του καὶ τοὺς συμβούλευε νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ γυρίσουν στὸν καλὸ δρόμο. Αὐτοὶ ὁμοῦς δὲν τὸν ἄκουαν.

Ἄφου εἶδε ὁ Θεὸς πὼς οἱ ἄνθρωποι δὲ μετανοοῦσαν, ἀλλὰ ὄλο στὸ χειρότερο πήγαιναν, ἀποφάσισε νὰ κάμη κατακλυσμὸ καὶ νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ήταν ὁμοῦς καὶ ἓνας ἄνθρωπος καλὸς καὶ θεοφοβούμε-

νος, ὁ Νῶε, κι αὐτὸν ὁ Θεὸς δὲν ἤθελε νὰ τὸν καταστρέψῃ μαζί με τοὺς κακοὺς. Τὸν κάλεσε λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπε νὰ κάμῃ ἕνα πλοῖο μεγάλο, νὰ μῆ μέσα αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα.

Ὁ Νῶε ἔκαμε ὅπως τὸν διάταξε ὁ Θεός. Κατασκεύασε ἕνα μεγάλο πλοῖο τὴν Κιβωτό, τὴν ἔχρισε με πῖσσα, ἔβαλε μέσα πολλὰ τρόφιμα, πῆρε καὶ ἕνα ζευγάρι ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα καὶ τέλος μῆκε κι αὐτὸς μέσα με τὴν οἰκογένειά

Ὁ Νῶε εὐχαριστεῖ τὸν Θεὸ

του. Τότε ἄρχισε νὰ βρέχῃ ἀκατάπαυτα, μέρα καὶ νύχτα, σαράντα ὀλόκληρες μέρες, ὥσπου ἡ γῆ σκεπάστηκε ὅλη ἀπὸ τὰ νερά σὲ μεγάλο ὕψος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πνίγηκαν. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν ἔμεινε πάνω στὴ γῆ.

Ἡ κιβωτὸς μόνο ἔπλεε πάνω στὰ νερά καί, ὅταν ἔπαψε ἡ βροχὴ καὶ τὰ νερά ἄρχισαν νὰ λιγοστεύουν, κάθισε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ Ἄρράτ.

Τότε ὁ Νῶε ἄφησε ἕναν κόρακα γιὰ νὰ δῆ ἂν τραβήχτηκαν τὰ νερά, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ξαναγύρισε γιὰτὶ εὔρισκε πτώματα καὶ ἔτρωγε.

“Υστερα έστειλε ένα περιστέρι, αυτό όμως γύρισε πίσω, γιατί δεν βρήκε μέρος να καθίση. Τέλος, ύστερα από αρκετές μέρες, όταν κατάλαβε πώς τα νερά αποσύρθηκαν, βγήκε από την κιβωτό και, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν να κάμη θυσία και να εύχαριστήση το Θεό που τον έσωσε.

4. ‘Ο Πύργος τής Βαβέλ

‘Ο Νώε είχε τρεις γιους: το Σήμ, το Χάμ και τον ‘Ιάφεθ. Αύτοι έκαμαν πολλά παιδιά και έτσι οι άνθρωποι έγιναν πολλοί. Ζούσαν αγαπημένοι, σαν μιá οικογένεια και έκαμαν το θέλημα του Θεού. ‘Αλλά με τον καιρό έγιναν τόσο πολλοί, που δεν μπορούσαν να ζήσουν όλοι στον ίδιο τόπο και αποφάσισαν να σκορπιστούν στα διάφορα μέρη.

Για να θυμούνται όμως το μέρος που έζησαν όλοι μαζί, και για να μείνη το όνομά τους άθάνατο, αποφάσισαν, πριν χωριστούν, να χτίσουν ένα μεγάλο και ψηλό πύργο, που να φτάση ως τον ούρανό.

“Αρχισαν λοιπόν τή δουλειά και ό πύργος γρήγορα ψήλωνε. Μά ό Θεός δεν αγαπά τους περήφανους. Γι’ αυτό τους έσύγχισε τις γλώσσες και έπειδή δεν μπορούσαν να συνεννοηθούν, αναγκάστηκαν να σταματήσουν τήν εργασία και να χωριστούν. Οι απόγονοι του Σήμ πήγαν στην ‘Ασία, του Χάμ στην ‘Αφρική και του ‘Ιάφεθ στην Ευρώπη. “Έτσι γέμισε όλος ό κόσμος.

‘Ο πύργος αυτός ονομάστηκε Β α β έ λ, δηλαδή σύγχυση γλωσσών.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

5. Ὁ Ἀβραάμ

Στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας, κατοικοῦσε ἕνας εὐσεβῆς καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Ἀβραάμ. Αὐτὸς ἦταν πολὺ πλούσιος. Εἶχε πολλὰ κοπάδια ἀπὸ πρόβατα, βόδια, καμήλες καὶ πολλοὺς δούλους. Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ὅμως ποὺ κατοικοῦσαν στὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν κακοὶ καὶ γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς θέλησε νὰ πάρῃ τὸν Ἀβραάμ μακριὰ ἀπ' αὐτοὺς. Τοῦ εἶπε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ Μεσοποταμία καὶ νὰ πάῃ σὲ ἄλλη χώρα, ποὺ θὰ τοῦ δείξῃ ὁ Θεός.

«Αὐτὴ τὴ χώρα, τοῦ εἶπε, θὰ τὴν δώσω σὲ σένα καὶ στοὺς ἀπογόνους σου καὶ θὰ τοὺς πληθύνω σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας».

Ὁ Ἀβραάμ τότε πῆρε τὴ γυναῖκα του τὴ Σάρρα καὶ τὸν ἀνηψιὸ του τὸ Λῶτ, μὲ ὄλα τοὺς τὰ ὑπάρχοντα καὶ πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ γῆ Χαναάν, ποὺ ἦταν μιὰ πλούσια χώρα κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

Ὁ Λῶτ ἦταν κι αὐτὸς πλούσιος καὶ εἶχε πολλὰ κοπάδια καὶ δούλους. Ἀλλὰ συχνὰ οἱ βοσκοὶ τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λῶτ μάλωναν γιὰ τὶς βοσκές, ποῖος θὰ βοσκήσῃ στὸ καλύτερο μέρος. Αὐτὸ στενοχωροῦσε πολὺ τὸν Ἀβραάμ καὶ τὸ Λῶτ. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ χωρῖσουν. Ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε στὸ ἴδιο μέρος καὶ ὁ Λῶτ πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ χώρα τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γόμορρα.

6. Σόδομα καὶ Γόμορρα

Ὁ τόπος ποὺ κατοίκησε ὁ Λῶτ ἦταν καλός. Εἶχε πολλές βοσκές καὶ ὁ Λῶτ ἦταν εὐχαριστημένος. Εἶχε ὅμως δυὸ πόλεις, τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα ποὺ τὶς κτοικοῦσαν ἄνθρωποι κακοὶ, ἁμαρτωλοὶ καὶ διαστρεμένοι.

Γι' αυτό ο Θεός αποφάσισε να τους καταστρέψει. "Εστίλε λοιπόν δυο αγγέλους να ειδοποιήσουν το Λώτ να φύγει από τον καταραμένο αυτό τόπο.

Οι άγγελοι παρουσιάστηκαν στο Λώτ σαν ξένοι κι εκείνος τους καλοδέχτηκε και τους φιλοξένησε στο σπίτι του. ΟΙ κακοί Σοδομίτες όμως γύρεψαν να τους χτυπήσουν αλλά τους έμπόδισε ο Λώτ. Την άλλη μέρα οι άγγελοι φανερώθηκαν στο Λώτ και του είπαν: «'Εμείς είμαστε σταλμένοι από το Θεό για να καταστρέψουμε τους κακούς αυτούς ανθρώπους. Πάρε λοιπόν την οικογένειά σου και τα κοπάδια σου και φύγετε μακριά από την καταραμένη αυτή χώρα. Και ούτε να γυρίσετε να δήτε πίσω σας».

'Ο Λώτ έκαμε όπως του είπαν οι άγγελοι. Και μόλις ξεμάκρυναν λίγο, άρχισε να πέφτη φωτιά και θειάφι από τον ούρανό και καταστράφηκαν τα Σόδομα και τα Γόμορρα. 'Η γυναίκα όμως του Λώτ ήταν περίεργη και θέλησε να ιδη τί γίνεται πίσω της. Μόλις όμως γύρισε έμεινε εκεί μια στήλη από άλατι. 'Ο Λώτ έφυγε τότε και πήγε να κατοικήση σ' άλλη χώρα.

7. 'Η γέννηση του 'Ισαάκ

'Ο 'Αβραάμ και η Σάρρα είχαν πια γεράσει, χωρίς ν' αποκτήσουν παιδιά. Αυτό τους λυπούσε πολύ, γιατί δεν είχαν κανένα να τους προσέξη στα γερατειά τους και να τους κληρονομήση. 'Ο Θεός όμως άκουσε τις προσευχές που έκαμναν οι καλοί αυτοί άνθρωποι και η Σάρρα, μ' όλα τα γεράματά της, γέννησε ένα αγόρι, που του έδωσαν το όνομα 'Ισαάκ.

8. 'Η θυσία του 'Αβραάμ

'Ο 'Αβραάμ και η Σάρρα ήταν εύτυχισμένοι που απόκτησαν παιδί και με κρυφή χαρά έβλεπαν τον 'Ισαάκ να μεγαλώνη.

"Όταν ο 'Ισαάκ έγινε νέος, ο Θεός, για να δοκιμάση την

πίστη του Ἀβραάμ, τὸν διάταξε νὰ πάρῃ τὸ παιδί του καὶ νὰ τὸ θυσιάσῃ.

Ὁ δύστηνος πατέρας λυπήθηκε πολὺ. Δὲν τὸ βαστοῦσε ἡ καρδιά του νὰ θυσιάσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι τὸ μονακριβὸ παιδί του. Μὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ παρακούσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Τέλος ἀποφάσισε νὰ ὑπακούσῃ. Πῆρε τὸν Ἰσαάκ, τοῦ φόρτωσε τὰ ξύλα γιὰ τὴ θυσία κι ἀνέβηκαν στὸ βουνό. Ἔχτισε ἐκεῖ τὸ θυσιαστήριο, ἔπιασε τὸν Ἰσαάκ, τὸν ἔδεσε κι ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν θυσιάσῃ. Μὰ τὴ στιγμή ἐκείνη ἄκουσε μιὰ φωνή: «Ἀβραάμ! μὴν πειράξῃς τὸ παιδί σου. Ὁ Θεὸς κατάλαβε τὴν πίστη σου». Ὁ Ἀβραάμ δὲν πίστευε στ' αὐτιά του! Γύρισε νὰ δῆ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν ἡ φωνὴ καὶ βλέπει κοντὰ του ἕνα κριάρι. Τὸ πῆρε καὶ τὸ θυσίασε ἀντὶ τοῦ Ἰσαάκ.

9. Ὁ γάμος τοῦ Ἰσαάκ

Σὲ λίγο καιρὸ πέθανε ἡ Σάρρα καὶ ὁ Ἀβραάμ ποὺ ἦταν πιά πολὺ γέρον, θέλησε νὰ παντρέψῃ τὸν Ἰσαάκ. Δὲν ἤθε-

Ἡ Ρεβέκα δίνει δροσερὸ νερὸ στὸν Ἐλιέζερ.

λε όμως να του δώσει γυναίκα από τη γη Χαναάν, γιατί οί κάτοικοι εκεί ήταν ειδωλολάτρες.

Έστειλε λοιπόν τον πιστό του δοῦλο τὸν Ἐλιέζερ, με πλούσια δώρα, στην πατρίδα του τῆ Μεσοποταμία, για να φέρη από κεί γυναίκα για τὸν Ἰσαάκ. Ὁ Ἐλιέζερ πήγε στην πόλη Ναχώρ τῆς Μεσοποταμίας, και ζήτησε για γυναίκα τοῦ Ἰσαάκ τῆ Ρεβέκκα, τὴν κόρη τοῦ Βαθουήλ, ποῦ ἦταν ἀνηψιὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ὁ πατέρας τῆς Ρεβέκκας δέχτηκε με χαρά να δώσει τὴν κόρη του στὸν Ἰσαάκ και ὁ Ἐλιέζερ, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε πολῦτιμα δώρα πήρε τῆ Ρεβέκκα και γύρισε στη γη Χαναάν. Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Ἀβραάμ πάντρεψε τὸν Ἰσαάκ με τῆ Ρεβέκκα.

Σε λίγο πέθανε ὁ Ἀβραάμ σε ἡλικία 175 χρόνων.

10. Ἰσαῦ και Ἰακώβ

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε δυὸ παιδιά δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ και τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ και, ὅπως ἦταν τότε συνήθεια, ὁ πρωτότοκος θὰ γινόταν ἀρχηγὸς τῆς οἰκογένειας και θὰ κληρονομοῦσε ὅλη τὴν πατρικὴ περιουσία.

Τὰ δυὸ ἀδέρφια δὲν ἔμοιαζαν μεταξύ τους. Ὁ Ἡσαῦ ἦταν τριχωτὸς σὲ ὅλο τὸ σῶμα και ἀγαποῦσε τὸ κυνήγι, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἤθελε να βρῖσκεται κοντὰ στη μητέρα του και να τὴν βοηθᾷ στις δουλειές τοῦ σπιτιοῦ. Γι' αὐτὸ ἡ μητέρα του τὸν ἀγαποῦσε πιὸ πολὺ.

Μιά μέρα ὁ Ἡσαῦ, γυρνώντας πεινασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἰακώβ να τοῦ δώσει λίγη φακὴ ἀπ' αὐτὴν ποῦ μαγεῖρευε. Ἐκεῖνος ὁμως, για να τοῦ δώσει ἕνα πιάτο φακὴ, ἐζήτησε ἀπ' αὐτὸν τὰ πρωτοτόκιά του. Ὁ Ἡσαῦ δέχτηκε, κι ἔτσι ἀπὸ τῆ λαιμαργία του ἔχασε τὰ πρωτοτόκιά του, για ἕνα πιάτο φακὴ.

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Ὁ Ἰσαάκ γέρασε και δὲν ἔβλεπε πιά. Θέλησε λοιπὸν πρὶν πεθάνει να εὐλογήσῃ τὸ πρωτότοκο παιδί του. Εἶπε τότε στὸν Ἡσαῦ να φέρη κυνήγι, να τὸ μαγειρέψῃ ὅπως τοῦ ἄρεσε και να τοῦ δώσει να τὸ φάῃ, για να εὐχαριστηθῆ και να τὸν εὐλογήσῃ. Ὅταν

ἔφυγε ὁ Ἡσαῦ γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμία τοῦ πατέρα του, ἡ Ρεβέκκα, ποὺ ἤθελε νὰ πάρῃ ὁ Ἰακώβ τὴν εὐλογία τοῦ πατέρα, ἔτρεξε καὶ πήρε ἓνα κατσίκι, τὸ ἔσφαξε καὶ τὸ μαγειρεύεσθε ὅπως ἄρρεσε στὸν Ἰσαάκ. Ἔπειτα φώναξε τὸν Ἰακώβ, τοῦ ἔβαλε στὰ χέρια καὶ στὸ λαιμὸ κομμάτια ἀπὸ τὸ δέρμα τοῦ κατσικιοῦ γιὰ νὰ φαίνεται τριχωτὸς σὰν τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν ἔστειλε νὰ πάῃ στὸν πατέρα του τὸ φαγητὸ ποὺ εἶχε ἐτοιμάσει.

Ὁ Ἰακώβ πήγε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε: «Πατέ-

Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ

ρα, σοῦ ἔφερα τὸ φαγητό. Ἔλα νὰ φᾶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσης». Ὁ Ἰσαάκ παραξενεύτηκε, γιὰτὶ γνόρρισε τὴν φωνὴ τοῦ Ἰακώβ. Τοῦ εἶπε λοιπὸν νὰ πάῃ κοντὰ καὶ ψηλάφισε τὰ χέρια καὶ τὸ λαιμὸ του. «Περίεργο, εἶπε, ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ καὶ τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ». Ὑστερα ἔφαγε καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Ὅταν δμως σὲ λίγο γύρισε ὁ Ἡσαῦ ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ἔμαθε πὼς ὁ Ἰακώβ πήρε τὴν εὐλογία, θυμωσε καὶ ἤθελε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀδελφὸ του.

II. Ἡ φυγή τοῦ Ἰακώβ

Ἡ Ρεβέκκα κατάλαβε πῶς ὁ Ἡσαῦ εἶχε στοῦ νοῦ του νά σκοτώσῃ τὸν Ἰακώβ καὶ ὡς πού νά τοῦ περάσῃ ὁ θυμός, σκέφτηκε νά στείλῃ τὸν Ἰακώβ στὴν πατρίδα της τῆ Μεσοποταμία, κοντὰ στὸν ἀδελφὸ της τὸ Λάβαν. Γιά νά ἡσυχάσῃ μάλιστα τὸν Ἰσαάκ, τοῦ εἶπε πῶς τὸν στέλνει γιά νά βρῆ γυναῖκα ἀπὸ τῆ γενιά τους νά παντρευτῆ. "Ἐτσι ἔφυγε ὁ Ἰακώβ ἀπὸ τὸ πατρικὸ του σπίτι καὶ περπατοῦσε μερόνυχτα ὀλόκληρα σὲ ξένους τόπους. Εἶχε ὁμως τὶς ἐλπίδες του στοῦ Θεοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νά τὸν βοηθήσῃ.

"Ἐνα βράδυ πού νυχτώθηκε καὶ κοιμήθηκε στὴν ἐρημιά, εἶδε ἕνα περίεργο ὄνειρο: "Ἦτανε, λέει, μιὰ μεγάλη σκάλα πού ἔφτανε ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ πάνω σ' αὐτὴν ἀνεβοκατέβαιναν ἄγγελοι. Στὴν κορφή τῆς σκάλας στεκότανε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶπε στὸν Ἰακώβ: «Μὴ φοβᾶσαι Ἰακώβ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα μαζί σου καὶ θὰ σὲ φυλάγω. Τὸ μέρος πού κοιμᾶσαι θὰ τὸ δώσω στοὺς ἀπογόνους σου καὶ τῆ γενιά σου θὰ τὴν πληθύνω σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀπ' αὐτὴν θὰ φανῆ καὶ ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου». "Ὅταν ξύπνησε ὁ Ἰακώβ, ἔβαλε μιὰ μεγάλη πέτρα γιά σημάδι καὶ εἶπε πῶς ἂν γυρίσῃ γερὸς, θὰ χτίσῃ ἐκεῖ ἕνα ναό. Καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

12. Ὁ γάμος τοῦ Ἰακώβ

"Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἔφτασε στὴ Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας, πῆγε στοῦ σπίτι τοῦ Λάβαν πού τὸν δέχτηκε μὲ μεγάλη χαρά.

Ὁ Λάβαν εἶχε δυὸ κόρες, τῆ Λεῖα καὶ τῆ Ραχήλ. Ἡ Ραχήλ, ἡ μικρότερη, ἦτανε πολὺ ὁμορφὴ καὶ ὁ Ἰακώβ ἤθελε νά τὴν παντρευτῆ. Πρότεινε λοιπὸν στοῦ Λάβαν νά τὸν ὑπηρετήσῃ ἑπτὰ χρόνια γιά νά πάρῃ τῆ Ραχήλ. Ὁ Λάβαν δέχτηκε, ἀλλὰ ὅταν ἦρθε ὁ καιρὸς, ἀντὶ τῆς Ραχήλ τοῦ ἔδωσε τῆ Λεῖα, γιατί ἦταν μεγαλύτερη καὶ ἔπρεπε νά παντρευτῆ πρώτη. Τότε ὁ Ἰακώβ ὑπηρετήσῃ τὸ Λάβαν ἄλλα ἑπτὰ

χρόνια, βόσκοντας τὰ πρόβατά του καί πήρε καί τή Ραχήλ.

Σήμερα μᾶς φαίνεται περίεργο αὐτό. Τότε ὅμως εἶχαν ἄλλες συνήθειες.

13. Γυρισμός τοῦ Ἰακώβ

Ὁ Ἰακώβ ἔμεινε στή Μεσοποταμία ἀρκετὸν καιρὸ ἀκόμη καί ἀπόκτησε πολλὰ πρόβατα καί κατσίκια καί βόδια. Τέλος ἐπεθύμησε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του.

Πῆρε λοιπὸν τὶς γυναῖκες του καί τὰ παιδιά του, τοὺς δούλους του καί τὰ κοπάδια του καί ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸν πεθερό του, πήρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Ὅταν ἐπλησίασε στὸν τόπο του, ἔστειλε δούλους νὰ φέρουν τὴν εἶδηση στὸν ἀδερφό του τὸν Ἡσαῦ. Ἐκεῖνος χάρηκε πολύ. Ἐτρεξε μὲ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ προὔπαντήσῃ τὸν ἀδελφό του, τὸν ἐσυχώρεσε καί ἔζησαν ἀγαπημένοι ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλο. Ἀλλὰ ὁ Ἰακώβ λυπήθηκε πολὺ καί ἔκλαψε ὅταν ἔμαθε πὼς οἱ γονεῖς τους εἶχαν πεθάνει.

14. Ὁ Ἰωσήφ

Ὁ Ἰακώβ ἔκαμε δώδεκα γουὸς ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκες του. Τὰ ὀνόματά τους ἦταν: Ρουβὴμ, Συμεὼν, Λεὺί, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλεὶμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καί Βενιαμίν.

Τοὺς δυὸ τελευταίους τοὺς ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατί ἦταν παιδιά τῆς Ραχήλ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε κι αὐτὴν πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ Λεῖα. Τοὺς ἔντυνε μὲ καλύτερα φορέματα καί δὲν τοὺς ἔστελνε σὲ βαρεῖες δουλειές. Γι' αὐτὸ καί οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ τοὺς ζήλευαν καί δὲν τοὺς ἀγαποῦσαν καί μάλιστα τὸν Ἰωσήφ. Κάποτε ὁ Ἰωσήφ διηγήθηκε στοὺς ἀδελφούς του δυὸ παράξενα ὄνειρα ποὺ εἶδε. Στὸ πρῶτο εἶδε πὼς ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι καί ἕντεκα ἀστέρια τὸν προσκύνησαν. Καί στὸ δεῦτερο, πὼς, ἐνῶ θέριζαν, αὐτὸς καί οἱ ἀδελφοὶ του ἔκαμναν δεμάτια, τὰ δεμάτια τῶν ἀδελφῶν του ἔπεσαν καί προσκύνησαν τὸ δικό

του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τὸν ἐμίσησαν πῶς πολὺ καὶ περιμέναν τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν.

15. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ

Κάποτε ὁ Ἰακώβ ἔστειλε τὸν Ἰωσήφ στὰ χωράφια ποὺ ἐργάζονταν οἱ ἀδελφοί του νὰ ἰδῆ τί κάμνουν καὶ νὰ τοὺς φέρῃ φαγητό.

Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ἀδελφοί του νὰ ἔρχεται, εἶπαν: «Ἐρ-

Πώληση τοῦ Ἰωσήφ

χεται αὐτός ποὺ βλέπει τὰ δνεира. Ἄς τὸν σκοτώσωμε καὶ νὰ ποῦμε στὸν πατέρα μας πὼς τὸν ἔφαγαν τὰ θηρία». Τότε ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, ὁ Ρουβὴμ, τοὺς εἶπε : «Γιατί νὰ βάψωμε τὰ χέρια μας στὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μας ; Ἄς τὸν ρίξωμε σ' ἓνα λάκκο νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα». Αὐτὰ τὰ εἶπε, γιατί σκέφτηκε νὰ ἔρθῃ κρυφὰ νὰ τὸν σώσῃ. Οἱ ἄλλοι τὸ δέχτηκαν καὶ μόλις ἔφτασε ὁ Ἰωσήφ, τὸν ἐπίασαν, τοῦ ἔβγαλαν τὰ ροῦχα του καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἓνα βαθὺ λάκκο.

Σε λίγο πέρασαν από κεί μερικοί έμποροι. 'Ο 'Ιουδας τότε πρότεινε νά πουλήσουν τόν 'Ιωσήφ στους έμπόρους και οι άλλοι τó δέχτηκαν. Τόν έβγαλαν λοιπόν από τó λάκκο, τόν έπούλησαν στους έμπόρους και ύστερα έσφαξαν ένα κατσίκι και με τó αίμα του έβαψαν τó φόρεμα τού 'Ιωσήφ. "Όταν γύρισαν τó βράδυ στό σπίτι, είπαν στόν πατέρα τους πώς βρήκαν τó αίματωμένο φόρεμα τού 'Ιωσήφ στό βουνό. 'Εκείνος, νομίζοντας πώς τόν έφαγαν τά θηρία, άρχισε νά κλαίη άπαρηγόρητος γιά τó χαμό τού άγαπημένου γουού του.

16. 'Ο 'Ιωσήφ στή φυλακή

Οι έμποροι πού άγόρασαν τόν 'Ιωσήφ, τόν έφεραν στήν Αίγυπτο και τόν πούλησαν στόν Πετεφρής, πού ήταν άρχιμάγειρος τού βασιλιά τής Αιγύπτου. 'Ο πετεφρής τόν έβαλε ύπηρέτη στό σπίτι του και σέ λίγο, σάν είδε πώς ήταν τίμιος και έργατικός, τόν έκαμε φροντιστή τού σπιτιού του. 'Αλλά ή κακιά γυναίκα τού Πετεφρής, τόν κατηγορήσε στόν άντρα της κι εκείνος τήν πίστεψε και τόν έρριξε στή φυλακή. 'Αλλά και κεί μέσα έδειξε τέτοια διαγωγή ώστε τόν αγάπησαν όλοι και ό διοικητής τής φυλακής τόν έβαλε νά έπιβλέπη τούς άλλους φυλακισμένους.

'Ανάμεσα στους φυλακισμένους ήταν και ό κεραστής και ό φουρνάρης τού βασιλιά (Φαραώ). Αύτοι οι δυό ένα πρωτί ήταν στενοχωρημένοι. 'Ο πρώτος είδε πώς κρατούσε τρία τσαμπιά σταφύλι και τά έσφιξε και έδωσε τó ζουμί τους στό βασιλιά νά τó πιη. 'Ο δεύτερος είδε πώς είχε στό κεφάλι του τρία πανέρια με φαγητά και πώς έρχόταν τά πουλιά και τά ταιμπούσαν.

'Ο 'Ιωσήφ τούς έξήγησε τά όνειρα. «'Εσύ είπε στόν κεραστή, σέ τρεις μέρες θά βγής από τή φυλακή και θά ξαναπάς στή θέση σου. Κι' έσύ, είπε στό φουρνάρη, σέ τρεις μέρες θά κρεμαστής και θ'άρχωνται νά σέ τρώνε».

"Όπως είπε ό 'Ιωσήφ έτσι και έγινε. 'Ο κεραστής ξανα-

πήρε τή θέση του στο παλάτι και τὸ φουρνάρη τὸν πήραν καὶ τὸν κρέμασαν.

17. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ

Πέρασαν δυὸ χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν ἀκόμη ξεχασμένος στὴ φυλακὴ. Ἐνα πρωὶ ὁ Φαραῶ σηκώθηκε πολὺ σκεπτικός. Εἶχε δὴ δυὸ ὄνειρα ποὺ ὅσο κι ἂν προσπάθησε, δὲν μπορούσε νὰ τὰ ἐξηγήσει.

Εἶδε πρώτα, πὼς βγήκαν ἀπὸ τὸ ποταμὸ Νεῖλο ἑπτὰ πα-

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ τὰ ὄνειρα στοὺς Φαραῶ

χειῆς ἀγελάδες κι ἔβρισκαν ἐκεῖ κοντά. Σὲ λίγο βγήκαν ἄλλες ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες, οἱ ὁποῖες ρίχτηκαν πάνω στὶς παχειῆς καὶ τὶς ἔφαγαν.

Ἐπειτα εἶδε πὼς βρισκόταν σ' ἓναν κάμφο καὶ ξαφνικὰ βλέπει μπροστά του νὰ φυτρώνουν ἀπὸ μιὰ ρίζα ἑπτὰ στάχυα ὠραῖα καὶ μεστά. Σὲ λίγο ὁμοῦς φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ ἀδύνατα στάχυα, τὰ ὁποῖα κατάπιαν τὰ μεστά.

Ὁ Φαραῶ ταραχτήκε ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτὰ ὄνειρα. Κάλεσε

λοιπόν δλους τούς σοφούς τῆς χώρας του, μὰ κανένας δὲν μπορούσε νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσῃ.

Τότε ὁ κεραστῆς θυμήθηκε τὸν Ἰωσήφ καὶ εἶπε στὸ βασιλιά: «Ξέρω ἐγὼ βασιλιά μου, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ γνωρίζει νὰ ἐξηγᾶ τὰ ὄνειρα. Τὸν λένε Ἰωσήφ καὶ βρίσκεται στὴ φυλακὴ». Καὶ διηγήθηκε στὸ Φαραῶ γιὰ τὰ ὄνειρα ποὺ εἶχε ἐξηγήσει ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ. Ὁ Φαραῶ ἔστειλε ἀμέσως νὰ φέρουν τὸν Ἰωσήφ, καὶ κείνος, ἀφοῦ ἄκουσε τὰ ὄνειρα, τοῦ εἶπε: «Βασιλιά, τὰ ὄνειρά σου εἶναι εὐκολα καὶ λένε τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ τὰ δύο: Οἱ ἑπτὰ παχειὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μεστωμένα στάχυα, φανερώνουν ἑπτὰ εὐτυχημένα χρόνια ποὺ θὰ ἔρθουν στὴ γῆ. Καὶ οἱ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἀδύνατα στάχυα, φανερώνουν ἑπτὰ δυστυχημένα χρόνια ποὺ θὰ ἔρθουν μετὰ τὰ εὐτυχημένα. Πρέπει λοιπόν, βασιλιά μου, νὰ φροντίσης νὰ μαζευτοῦν πολλοὶ καρποὶ στὰ χρόνια τὰ καλά, γιὰ νὰ μὴν πεθάνῃ τῆς πείνας ὁ λαός σου ὅταν ἔρθουν τὰ δυστυχημένα χρόνια».

Ὁ Φαραῶ εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξήγηση ποὺ ἔδωσε στὰ ὄνειρά του ὁ Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἶπε: «Καὶ ποιὸν ἄλλο θὰ βρῶ πιὸ καλὸ καὶ πιὸ γνωστικὸ ἀπὸ σένα γιὰ νὰ κάμῃ αὐτὴν τὴ δουλειά; Ἀπὸ σήμερα σὲ διορίζω ἀνώτερο ἄρχοντα σ' ὅλη τὴν Αἴγυπτο καὶ σοῦ δίνω τὴν ἐξουσία νὰ κάμῃς ὅ,τι καταλαβαίνεις γιὰ νὰ μὴ δυστυχήσῃ ὁ λαός μου στὰ χρόνια τῆς δυστυχίας». Ὑστερα τὸν ἔντυσε βασιλικά φορέματα, τὸν ἀνέβασε σὲ βασιλικὸ ἀμάξι καὶ τὸν γύρισε σ' ὅλη τὴ χώρα γιὰ νὰ τὸν διῆ ὁ λαός.

18. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ στὴν Αἴγυπτο

Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ βγῆκαν ἀληθινά. Ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια στὴν Αἴγυπτο ἦταν τόσο πλούσια ἢ σοδειά, ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ξαναδῆ.

Τότε ὁ Ἰωσήφ ἔχτισε μεγάλες ἀποθήκες καὶ τίς γέμισε σιτάρη κι ἄλλους καρπούς, ἀπὸ τὰ περισσέματα. Καὶ ὅταν

ἦρθαν τὰ δυστυχησμένα χρόνια καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑποφέρει, ἄνοιξε τίς ἀποθήκες καὶ πουλοῦσε τὸ σιτάρι.

Ἡ πείνα ἀπλώθηκε σ' ὅλα τὰ μέρη κι ἔφτασε ὡς τὴ γῆ Χαναάν. Τότε ὁ Ἰακώβ φώναξε τοὺς γιούς του καὶ τοὺς εἶπε νὰ πᾶνε στὴν Αἴγυπτο ν' ἀγοράσουν σιτάρι. Τοὺς ἔδωσε σακκιά καὶ χρήματα καὶ ξεκίνησαν. Μόνο τὸ Βενιαμὴν ἐκράτησε κοντὰ του. Ὅταν ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο οἱ 10 γιοὶ τοῦ Ἰακώβ, παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ, τὸν προσκύνησαν καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς δώσῃ σιτάρι. Ὁ Ἰωσήφ γνώρισε ἀμέσως τοὺς ἀδελφούς του, ἀλλὰ δὲν τὸ φανέρωσε. Καὶ κάμνοντας τὸ θυμωμένο, τοὺς εἶπε: «Ποιοὶ εἶστε σεῖς κι ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε ;».

—«Εἶμαστε ἀπὸ τὴ γῆ Χαναάν καὶ ἦρθαμε νὰ πάρωμε σιτάρι», ἀποκρίθηκαν τὰ δέκα ἀδέλφια». Δὲν σὰς πιστεύω, τοὺς λέει πάλι ὁ Ἰωσήφ, μοῦ φαίνεστε κακοὶ ἄνθρωποι». Τότε ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν πὼς ἦτανε παιδιὰ τοῦ Ἰακώβ, πὼς εἶχαν ἓναν ἀδελφὸ ποῦ πέθανε καὶ ἓναν ἄλλο, τὸ μικρότερο, ποῦ ἔμεινε κοντὰ στὸν πατέρα τους. Ὁ Ἰωσήφ ἔκανε πάλι πὼς δὲν τοὺς πιστεύει καὶ διάταξε νὰ τοὺς βάλουν στὴ φυλακὴ ὥσπου νὰ πάῃ ἓνας νὰ φέρῃ τὸ μικρότερο ἀδελφὸ τους γιὰ νὰ τοὺς πιστέψῃ. Σὲ τρεῖς μέρες ὁμοῦ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τοὺς εἶπε πὼς θὰ κρατήσῃ μόνο ἓναν, καὶ οἱ ἄλλοι θὰ γυρίσουν στὴν πατρίδα τους καὶ νὰ φέρουν τὸ μικρότερο ἀδελφὸ τους. Σὰν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ εἶπαν μεταξύ τους: «Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποφέρομε τώρα γιὰ τὸ κακὸ ποῦ ἐκάμαμε στὸν ἀδελφὸ μας. Δίκαια μᾶς τιμωρεῖ ὁ Θεός». Καὶ ὁ Ἰωσήφ ποῦ κατάλαβε τὰ λόγια τους, συγκινήθηκε καὶ βγήκε ἔξω κι ἔκλαψε.

Ὑστερα διάταξε νὰ τοὺς γεμίσουν τὰ σακκιά τους σιτάρι καὶ νὰ βάλουν μέσα τὰ λεφτὰ τους κρυφά. Καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν, ἀφοῦ κράτησε τὸ Συμεών.

Ἄλλὰ σὰν γύρισαν στὴν πατρίδα τους καὶ διηγήθηκαν στὸν πατέρα τους ὅλα αὐτὰ, ἐκεῖνος λυπήθηκε πολὺ, νομίζοντας πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπε πιά τὸ Συμεών καὶ δὲν ἤθε-

λε με κανένα τρόπο να αφήση το Βενιαμίν να πάη στην Αίγυπτο.

19. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στους ἀδελφούς του

Ὅταν τελείωσε τὸ σιτάρι στὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβ κι ἄρχισε πάλι ἡ πείνα, τὰ παιδιά του δὲν ἤθελαν νὰ ξαναπᾶνε στὴν Αἴγυπτο χωρὶς τὸ Βενιαμίν. Τότε ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στείλῃ μαζί τους, ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε ὁ Ἰούδας τὸ λόγο του πὼς θὰ τὸν ξαναφέρῃ πίσω με κάθε τρόπο.

Τοὺς ἔδωσε λοιπὸν διπλᾶ λεφτά, γιὰ νὰ δώσουν κι ἐκεῖνα ποὺ βρέθηκαν στὰ σακκιά τους, τοὺς ἔδωσε καὶ πλούσια δῶρα γιὰ τὸν ἄρχοντα καὶ ξεκίνησαν.

Ὅταν ἔφτασαν στὴν Αἴγυπτο, παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ ἔδωσαν τὰ δῶρα. Ὁ Ἰωσήφ, βλέποντας τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφὸ, τὸ Βενιαμίν, συγκινήθηκε καὶ πῆγε σ' ἄλλο δωμάτιο κι ἔκλαψε. Ὑστερα διάταξε νὰ ἐτοιμάσουν πλούσιο τραπέζι καὶ κάλεσε τοὺς ἀδελφούς του νὰ φᾶνε μαζί.

Αὐτοὶ παραξενεύτηκαν πολὺ γι' αὐτό, καὶ δὲν ἤξεραν πὼς νὰ ἐξηγήσουν τὴν ἀλλαγὴ αὐτῆ τοῦ ἄρχοντα. Τέλος ὁ Ἰωσήφ διάταξε τοὺς δούλους του νὰ γεμίσουν τὰ σακκία τῶν ἀδελφῶν του με σιτάρι καὶ νὰ βάλουν πάλι τὰ λεφτά τους μέσα. Τοὺς εἶπε ἀκόμη νὰ βάλουν στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν τὸ ἀσημένιο ποτήρι του, καὶ νὰ τοὺς ἀφήσουν νὰ φύγουν. Σὲ λίγο ὁμοῦς ἔτρεξαν πίσω τους οἱ ὑπηρέτες καὶ τοὺς ἐπίασαν, γιατί, λέει, εἶχαν κλέψει τὸ ἀσημένιο ποτήρι τοῦ ἀφέντη τους. Ἐκεῖνοι, σὰν ἄκουσαν αὐτά, φοβήθηκαν. «Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε κλέφτες, εἶπαν. Ἄν βρῆτε σὲ κανενὸς τὸ σακκὶ τὸ ποτήρι, αὐτὸν νὰ τὸν θανατώσετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς κρατήσετε δούλους». Οἱ ὑπηρέτες τότε ἔψαξαν καὶ βρῆκαν τὸ ποτήρι στὸ σακκὶ τοῦ Βενιαμίν. Τοὺς ἔφεραν τότε πίσω στὸν Ἰωσήφ καὶ κείνος ἀφοῦ τοὺς εἶπε πικρὰ λόγια γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμαν, ἀποφάσισε νὰ κρατήσῃ τὸ Βενιαμίν δούλο του καὶ ἄφησε τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν. Ἀλλὰ ὁ Ἰούδας κλαίγοντας παρακά-

λεσε τὸν Ἰωσήφ νὰ κρατήσῃ ἐκεῖνον καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ Βενιαμίν, γιατί ἂν ὁ Βενιαμίν δὲν ἐγύριζε, ὁ γέρο πατέρας τους θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη.

Τώρα πιά ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Ἡ συγκίνηση τὸν ἔπνιγε. «Μὰ δὲ μὲ γνωρίσατε λοιπόν, ἀκόμη; φώναξε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδελφός σας!» Κι ἄρχισε νὰ τοὺς ἀγκαλιάζῃ καὶ νὰ τοὺς φιλά. Ἐκεῖνοι στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστευαν. Ὑστερα ὅμως ἐπίστηκαν καὶ μὲ δάκρυα χαρᾶς ἀγκάλιασαν καὶ φίλησαν τὸν ἀδελφὸ τους. Τέλος, σὲ λίγες μέρες τοὺς ἔστειλε μὲ πολλὰ δῶρα γιὰ τὸν πατέρα τους, στὴ γῆ Χαναάν, νὰ τὸν φέρουν κι ἐκεῖνον καὶ νὰ κατοικήσουν ὅλοι μαζί στὴν Αἴγυπτο.

20. Ὁ Ἰακώβ στὴν Αἴγυπτο

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ἀπὸ τοὺς γιουὺς του πὼς ζοῦσε ὁ Ἰωσήφ, δὲν τὸ πίστεψε. Βλέποντας ὅμως τὰ δῶρα τὸ πίστεψε καὶ γεμάτος χαρὰ, ξεκίνησε ἀμέσως γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μὲ τοὺς γιουὺς του καὶ τὶς οἰκογένειές τους.

Ὁ Ἰωσήφ σὰν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ πατέρας του, βγήκε νὰ τὸν προὔπαντήσῃ καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του κι ἔκλαψαν κι οἱ δυὸ ἀπὸ χαρὰ.

Ὁ Φαραὼ χάρηκε ὅταν ἔμαθε πὼς ἦρθε ὁ πατέρας τοῦ Ἰωσήφ καὶ τ' ἀδέρφια του καὶ τοὺς χάρισε μεγάλες ἐκτάσεις γιὰ νὰ κατοικήσουν.

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε ἀρκετὰ χρόνια ἀκόμη εὐτυχισμένος ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ του. Καὶ ὅταν κατάλαβε πὼς θὰ πεθάνῃ, τοὺς εὐλόγησε καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὸν θάψουν στὴ γῆ Χαναάν. Καὶ πέθανε σὲ ἡλικία 147 χρόνων.

21. Ὁ Μωσῆς

Οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰακώβ καὶ τῶν παιδιῶν του ὀνομάστηκαν Ἰσραηλίτες. Καὶ σὲ κάμποσα χρόνια ἔγιναν πολλοὶ «σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας». Ἐγιναν ἓνα ἔθνος μεγάλο καὶ δυνατὸ. Οἱ Αἰγύπτιοι ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μὴν τοὺς

πάρουν τῆ χώρα τους οἱ Ἰσραηλίτες καί τοὺς ὑποδουλῶ-
σουν. Ὅταν λοιπὸν πέθανε καί ὁ καλὸς ἐκεῖνος Φαραὼ
ποὺ τοὺς ἀγαποῦσε κι ἀνέβηκε στὸ θρόνο ἄλλος Φαραὼ,
ἄρχισαν νὰ βασανίζουν τοὺς Ἰσραηλίτες γιὰ νὰ λιγο-
στεύουν. Τοὺς ἔβαζαν σὲ δύσκολες καὶ βαρεῖες ἐργασίες,
τοὺς ἔδερναν ἀλύπητα. Καί μ' ὅλ' αὐτὰ οἱ Ἰσραηλίτες ὄλο
καὶ πλήθαιναν. Τότε ὁ Φαραὼ διάταξε νὰ πνίγουν στὸν

Ἡ κόρη τοῦ Φαραὼ σώζει τὸν Μωσῆ

ποταμὸ Νεῖλο, ὅλα τὰ ἀρσενικά παιδιά ποὺ γεννοῦσαν οἱ
Ἰσραηλίτισσες.

Κάποτε μιὰ Ἰσραηλίτισσα γέννησε ἓνα ἀγόρι γερὸ καὶ
δμορφο καὶ θέλοντας νὰ τὸ γλιτώσῃ τὸ ἔκρυψε ἀρκετὸ και-
ρό. Ἐπειδὴ ὅμως φοβήθηκε νὰ τὸ κρατήσῃ περισσότερο
(γιατὶ ἂν φανερωνόταν θὰ τὴ σκότωναν κι αὐτή), τὸ ἔβαλε
σ' ἓνα πανέρι πισσωμένο μέσα κι ἔξω καὶ τὸ ἔφησε στὴν
ἀκροποταμιά. Ἡ κόρη της, κρυμμένη ἐκεῖ κοντά, παρακο-
λουθοῦσε γιὰ νὰ ἴδῃ τί θ' ἀπογίνη τὸ παιδί.

Σὲ λίγο ἤρθε νὰ κἀνῃ τὸ μπάνιο της στὸ ποτάμι ἡ κόρη

τοῦ Φαραῶ καὶ βλέποντας τὸ πανέρι, ἔστειλε τὶς δοῦλες τῆς νὰ τὸ βγάλουν ἀπὸ τὸ νερό. Καὶ σὰν εἶδε μέσα τὸ παιδί, τὸ λυπήθηκε κι ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρη στὸ παλάτι καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ. Τότε παρουσιάστηκε ἡ ἀδελφὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ ρώτησε τὴ βασιλοπούλα ἂν ἤθελε νὰ τῆς βρῆ καμμιά παραμάννα γιὰ τὸ μωρό. Καὶ τῆς ἔστειλε γιὰ παραμάννα τὴ μητέρα τῆς.

Φανταστῆτε τί χαρὰ θὰ τὴν εἶχε ἡ δυστυχισμένη μάνα, ποὺ κατάφερε νὰ σώσῃ τὸ παιδί τῆς καὶ νὰ τὸ θρέψῃ ἡ ἴδια!

Ἄφοῦ λοιπὸν τὸ παιδί μεγάλωσε λίγο, παραδόθηκε στὴ βασιλοπούλα, ἡ ὁποία τὸ υἱοθέτησε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Μ ω υ σ ῆ ς.

22. Ἡ φυγὴ τοῦ Μωυσῆ

Ὁ Μωυσῆς ἀνατράφηκε μὲ τὶς φροντίδες τῆς κόρης τοῦ Φαραῶ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί τῆς. Τοῦ πῆρε δασκάλους τοὺς πιὸ σοφοὺς τῆς Αἰγύπτου κι ἔτσι ὅταν μεγάλωσε ἔγινε ἕνας καλὸς καὶ σοφὸς ἄνθρωπος.

Μιά μέρα πῆγε στὴν ἐξοχὴ καὶ εἶδε τοὺς δυστυχισμένους Ἰσραηλίτες ποὺ δούλευαν στὰ χωράφια καὶ τοὺς Αἰγυπτίους νὰ τοὺς χτυποῦν γιὰ νὰ δουλεύουν πιὸ πολύ. Αὐτὸ τὸν ἐλύπησε πολύ. Μὰ πιὸ πολύ λυπήθηκε καὶ θύμωσε ὅταν εἶδε ἕναν Αἰγύπτιο νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα ἕναν Ἰσραηλίτη, ὥσπου αἱμάτωσε τὸ κορμί του. Δὲν κρατήθηκε τότε καί, βλέποντας πὼς δὲν ἦταν ἄλλος ἐκεῖ κοντά, ρίχτηκε πάνω στὸν Αἰγύπτιο καὶ τὸν χτύπησε τόσο δυνατὰ, ποὺ τὸν σκότωσε.

Ὑστερα ἔσκαψε καὶ τὸν ἔθαψε στὴν ἄμμο. Ἐπειδὴ ὁμως τὸ πράγμα μαθεύτηκε καὶ ὁ βασιλιάς ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ, ὁ Μωυσῆς ἐπρόλαβε κι ἔφυγε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ πῆγε στὴ γῆ Μαδιάμ. Ἐκεῖ ἔγινε βοσκὸς τοῦ ἱερέα Ἰοθὼρ καὶ ἀργότερα παντρεύτηκε τὴν κόρη του τὴ Σεφώρα.

23. Ὁ Θεός μιλεῖ στοῦ Μωυσῆ

Μιά μέρα πού ἔβουσκε ὁ Μωυσῆς τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του σ' ἓνα βουνό, βλέπει ξαφνικά μιὰ βάτο νά εἶναι μέσα στίς φλόγες, χωρίς νά καίεται. Περιέργος τότε, πλησίασε νά ἰδῆ καί ἀκούει μιὰ φωνή μέσα ἀπό τή βάτο, νά τοῦ λέη: «Μωυσῆ, βγάλε τὰ παπούτσια σου, γιατί τὸ μέρος πού πατεῖς εἶναι ἱερό. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός τῶν πατέρων σου. Ξέρω τὴ θλίψη καί τὰ βάσανα τῶν Ἰσραηλιτῶν καί ἀποφάσισα νά τοὺς γλιτώσω ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Αἰγυπτίων. Σὲ προστάζω λοιπὸν νά πᾶς νά εἰδοποιήσης τοὺς Ἰσραηλίτες καί νά τοὺς πάρης νά φύγετε καί νά πᾶτε στὴ γῆ Χαναάν». Ἐπειδὴ ὁ Μωυσῆς φοβήθηκε νά ξαναγυρίσῃ στὴν Αἴγυπτο, εἶπε στοῦ Θεοῦ πὼς δὲν θὰ τὰ καταφέρῃ νά ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ του καί τότε ὁ Θεός γιὰ νά τοῦ δώσῃ θάρρος, ἔκαμε δυὸ θαύματα: Τοῦ εἶπε νά ρίξῃ τὸ ραβδί του κατὰ γῆς καί ἀμέσως τὸ ραβδί ἔγινε φίδι. Ὑστερα τοῦ εἶπε νά τὸ σηκώσῃ καί ἔγινε πάλι ραβδί.

Ἐπειτα τοῦ εἶπε νά βάλῃ τὸ χέρι του στὸν κόρφο του καί ὅταν τὸ ἔβγαλε ἦτανε λεπρό. Τὸ ξανάβαλε ἔπειτα στὸν κόρφο του καί ἔγινε πάλι καλά.

Μ' αὐτὰ τὰ θαύματα πῆρε θάρρος ὁ Μωυσῆς καί ἀφοῦ ἄφησε τὰ πρόβατα στὸν πεθερό του, ξεκίνησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο.

24. Οἱ δέκα πληγές τῆς Αἰγύπτου

Ὅταν πλησίασε στὴν Αἴγυπτο ὁ Μωυσῆς, συναντήθηκε μὲ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἀαρὼν καί μαζί πῆγαν καί εἶπαν στοὺς Ἰσραηλίτες τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα πῆγαν στοῦ Φαραῶ καί τοῦ εἶπαν πὼς ὁ Θεός διατάζει ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν. Ἐκεῖνος ὁμως δὲν ἤθελε καί τότε ὁ Μωυσῆς ἔκαμε μπροστὰ του τὰ θαύματα πού εἶχε κάμει σ' αὐτόν ὁ Θεός, γιὰ νά πιστέψῃ. Μὰ πάλι ὁ βασιλιάς δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλίτες νά φύγουν.

Τότε ὁ Θεός ὀργίστηκε καί ἔστειλε δέκα μεγάλες συμ-

φορές στην Αίγυπτο. Τά νερά κοκκίνησαν, έγιναν αίμα και δέν μπορούσαν νά πιούν οι άνθρωποι. Φάνηκαν άμέτρητα βατράχια, πού γέμισαν τόν τόπο, και τά σπίτια άκόμη. Κουνούπια μεγάλα κι άλλα έντομα γέμισαν τόν άέρα. Άρρώστιες θέριζαν ανθρώπους και ζώα, χαλάζι μεγάλο έπεσε και τούς έσκότωνε, άκρίδες κατάφαγαν κάθε πρασινάδα. Κι όμως ο σκληρόκαρδος Φαραώ δέ συγκινήθηκε μ' όλα αυτά πού υπέφερε ο λαός του και δέν άφηνε τούς Ίσραηλίτες νά φύγουν. Τέλος ο Θεός έστειλε και την τελευταία και πιό φοβερή πληγή: "Έπεσε μεγάλο θανατικό και σέ μιá νύχτα πέθαναν χιλιάδες παιδιά τών Αίγυπτίων.

Πρίν από την τελευταία πληγή όμως, ο Μωυσής, κατά διαταγή του Θεού, είχε ειδοποιήσει τούς Ίσραηλίτες νά είναι έτοιμοι. Κι έτσι, μόλις ο Φαραώ, φοβισμένος από τό θανατικό, έδωσε επί τέλους την άδεια νά φύγουν, ο Μωυσής με τόν Άαρών μάζεψαν όλους τούς Ίσραηλίτες και πήραν τό δρόμο του γυρισμού για τή γή Χαναάν, την πατρίδα τους. Ήταν ως έξακόσιες χιλιάδες άντρες, χωριστά οί γυναίκες και τά παιδιά.

"Έτσι γλίτωσαν από τή σκλαβιά τών Αίγυπτίων οί Ίσραηλίτες. Κι από τότε γιορτάζουν, ως τώρα, την άπελευθέρωσή τους κάθε χρόνο, τρώγοντας ψωμί καμωμένο χωρίς προζύμι (άζυμο), και σφάζοντας άρνιά. Ή γιορτή αυτή είναι τό Πάσχα τους.

25. Οί Ίσραηλίτες περνούν την Έρυθρά Θάλασσα

Ό δρόμος για τούς Ίσραηλίτες ήταν μακrunός, κουραστικός και άγνωστος. Ό Θεός τούς οδηγούσε την ήμέρα με ένα συννεφάκι πού πήγαινε μπροστά τους και τούς έδειχνε τό δρόμο, και τή νύχτα με μιá φωτεινή στήλη.

"Όταν πλησίαζαν στην Έρυθρά Θάλασσα, είδαν με φόβο νά έρχεται τρέχοντας πίσω τους ο στρατός τών Αίγυπτίων. Ό κακός Φαραώ, μετάνιωσε πού τούς άφησε νά φύγουν κι έτρεξε με τό στρατό του νά τούς κυνηγήσει και

νά τους ξαναφέρη πίσω. Οί δυστυχησμένοι 'Ισραηλίτες απέλπιστηκαν. Καί στην απέλπισία τους, τάβαλαν με τὸ Μωυσῆ καί τὸν 'Ααρὼν πὸν τοὺς ξεσήκωσαν.

'Ο Μωυσῆς ὅμως, με τὴν ὁδηγία τοῦ Θεοῦ, ἐχτύπησε τὴ θάλασσα τρεῖς φορές με τὸ ραβδί του καί ἀμέσως ἡ θάλασσα χωρίστηκε στὰ δύο καί ἄφησε ἐλεύθερο τὸ δρόμο στοὺς 'Ισραηλίτες, πὸν τὴν πέρασαν πεζοί.

"Ὡσπου νὰ περάσουν ὅμως, ἔφτασε καί ὁ Φαραὼ με τὸ στρατό του καί ρίχτηκε κι αὐτὸς στὸ πέρασμα γιὰ νὰ τοὺς φτάση. 'Αλλὰ ὅταν πέρασαν καί οἱ τελευταῖοι 'Ισραηλίτες, ὁ Μωυσῆς χτύπησε πάλι τὴ θάλασσα κι ἀμέσως τὰ νερά της ἐνώθησαν κι ἔπνιξαν τὸ Φαραὼ με ὄλο τὸ στρατό του. Καί οἱ 'Ισραηλίτες πὸν εἶδαν αὐτὸ τὸ θαῦμα, γονάτισαν καί εὐχαρίστησαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία τους.

26. Τὸ Μάννα

Μετὰ τὴν 'Ερυθρὰ Θάλασσα οἱ 'Ισραηλίτες μπῆκαν σὲ μιὰ ἔρημο. Σὲ λίγες μέρες τελείωσαν τὰ τρόφιμά τους καί δὲν εὗρισκαν τίποτε νὰ φᾶνε. Τότε ἄρχισαν πάλι νὰ γρινιάζουν κανὰ τοῦ Μωυσῆ καί τοῦ 'Ααρὼν. 'Αλλὰ ὁ Θεὸς τοὺς λυπήθηκε πάλι καί τοὺς ἔστειλε πλῆθος ὀρτύκια καί ἔβρεχε κάθε μέρα μιὰ τροφή γλυκειά, τὸ μ ἄ ν α. Οἱ 'Ισραηλῖνες δὲν εἶχαν παρὰ νὰ μαζεύουν καί νὰ τρῶνε ὅσο ἤθελαν. 'Επειδὴ ὅμως τοὺς ἔλειψε καί τὸ νερό, ὁ Μωυσῆς, ἀφοῦ προσευχήθηκε, χτύπησε με τὸ ραβδί του ἓνα βράχο κι ἀμέσως πετάχτηκε ἄφθονο καί καθαρὸ νερό. "Ἐτσι προχώρησαν καί πέρασαν τὴν ἔρημο, καί σιγὰ σιγὰ πλησίαζαν στὴ γῆ Χαναάν.

27. Οἱ Δέκα ἐντολές

"Ὅταν οἱ 'Ισραηλίτες ἔφτασαν κοντὰ στὸ ὄρος Σινὰ καί κατασκήνωσαν, ὁ Μωυσῆς, με διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, εἶπε στὸ λαὸ νὰ καθαριστῆ καί νὰ νηστεύη, καί ἀνέβηκε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ πάρη τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

“Όταν πλησίασε στην κορφή του βουνού, ἄρχισε ν’ ἀστράφτη καί νά βροντᾶ καί τὸ βουνὸ σκεπάστηκε ἀπὸ καπνοῦς. Ὁ Μωσῆς τρόμαξε. Καί ξαφνικά ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ ὑπαγόρευε στὸ Μωσῆ τὶς δέκα ἐντολές:

Οἱ 10 ἐντολές ἦσαν γραμμένες στὶς πλάκες μὲ τὴ γλῶσσα αὐτή.

1) Ἐγὼ εἶμαι Κύριος ὁ Θεός σου. Νά μὴν ἔχης ἄλλους Θεούς.

2) Νά μὴ προσκυνᾷς τὰ εἰδῶλα.

3) Νά μὴ λές τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σου χωρὶς αἰτία.

4) Νά ἐργάζεσαι ἕξι μέρες καί τὴν ἑβδομὴ νά τὴν χαρίζης στὸ Θεό.

5) Νά τιμᾷς τὸν πατέρα σου καί τὴ μητέρα σου, γιὰ νά ζήσης πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένος.

6) Νά μὴ σκοτώσης.

7) Νά μὴν κάμνης ἀτιμίες.

8) Νά μὴν κλέβης.

9) Νά μὴ γίνης ποτὲ ψευδομάρτυρας.

10) Νά μὴν ἐπιθυμῆς τὰ ξένα πράγματα.

Ὁ Μωσῆς ἔγραψε τὶς ἐντολές αὐτές πάνω σὲ δυὸ πλάκες καί τὶς ἔφερε στοὺς Ἰσραηλίτες. Ἐκεῖνοι χάρηκαν γι’ αὐτὸ καί ὀρκίστηκαν πὼς θὰ κρατήσουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ. Ἐπειτα ὁ Μωσῆς ἔκαμε ἕνα κιβώτιο, ποὺ τὸ ὀνόμασε κ ι β ὠ τ ὸ τ ῆ ς δ ι α θ ῆ κ η ς κι ἔβαλε μέσα σ’ αὐτὸ τὶς πλάκες μὲ τὶς ἐντολές. Ἐκαμε ἀκόμη καί μιὰ σκηνὴ ἀπὸ ἀκριβὸ ὕφασμα καί μέσα σ’ αὐτὴν ἐφόλαγαν τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης.

28. Περιπλάνηση στὴν ἔρημο

Πόση ἀγάπη, ἀλήθεια, ἔδειξε ὁ Θεός γιὰ τοὺς Ἰσραηλίτες! Τοὺς γλίτωσε ἀπὸ τὴ σκλαβιά, τοὺς πέρασε περπατώντας μέσα ἀπὸ τὴ θάλασσα, τοὺς ἔστειλε τὸ μάννα! Τοὺς ἔδωσε, τέλος καί τὶς ἐντολές, τοὺς νόμους του. Καὶ ὅμως, αὐτοὶ φάνηκαν ἀχάριστοι! Μόλις παρουσιαζόταν μιὰ παραμικρὴ δυσκολία, γρίνιαζαν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καί

τοῦ Μωυσῆ. Ἔτσι καί τώρα, ὅταν πλησίασαν στή γῆ Χαναάν καί ἔμαθαν πῶς τήν κατοικοῦν ἄνθρωποι μεγαλόσωμοι καί δυνατοί, φοβήθηκαν καί τᾶβαλαν μέ τὸ Μωυσῆ, πού τοὺς εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴ σκλαβιά τῶν Αἰγυπτίων καί μετάνοιωσαν πού ἔφυγαν ἀπὸ κεῖ!

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε καί τοὺς τιμώρησε νὰ περιπλανηθοῦν στήν ἔρημο σαράντα ὀλόκληρα χρόνια καί νὰ μὴν ἀξιωθῆ κανένας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους στήν ἡλικία νὰ μπῆ στή γῆ Χαναάν, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ καλοὺς καί εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καί τὸ Χάλεβ.

Ἔτσι καί ἔγινε: Περιπλανήθηκαν σαράντα χρόνια στήν ἔρημο, ὥσπου πέθαναν ὅλοι οἱ ἡλικιωμένοι. Πέθανε καί ὁ Ἄαρών. Ὁ Μωυσῆς, πού ἦταν πιά πολὺ γέρος, κατάλαβε πῶς πλησιάζει τὸ τέλος του καί φώναξε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καί τὸν ὠρίσε ἀρχηγὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειτα συγκέντρωσε τοὺς Ἰσραηλίτες καί τοὺς ἔδωσε τίς τελευταῖες του συμβουλές. Τοὺς εἶπε νὰ εἶναι πιστοὶ στὸ Θεό, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι πάντα μαζί τους καί θὰ τοὺς προστατεύῃ, τοὺς θύμισε ὅσα καλὰ εἶχε κάμει γι' αὐτοὺς ὁ Θεὸς καί τοὺς εἶπε νὰ τηροῦν τίς ἐντολές του. Τέλος τοὺς ἀποχαιρέτησε κι ἀνέβηκε σ' ἓνα βουνό. Ἀπὸ κεῖ ἐκύταξε συγκινημένος τὴν ὄμορφη γῆ Χαναάν, πού δὲ θὰ τὴν πατοῦσε ποτέ. Ἀπὸ τὸ βουνό αὐτὸ δὲν κατέβηκε πιά ὁ Μωυσῆς. Πέθανε σὲ ἡλικία 120 χρόνων.

29. Οἱ Ἰσραηλίτες στή γῆ Χαναάν

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μωυσῆ, ὁ νέος ἀρχηγός, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, ἔφερε τοὺς Ἰσραηλίτες στή γῆ Χαναάν. Πολλές φορές ἀναγκάστηκαν νὰ πολεμήσουν μέ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς, πού ἤθελαν νὰ τοὺς ἐμποδίσουν. Πάντα ὁμως μέ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νικοῦσαν. Ὅταν ἔφτασαν στήν πόλη Ἱεριχώ, πού εἶχε ψηλὰ κάστρα καί δυνατοὺς κατοίκους, τὴν πολιορκήσαν σὲ ἑπτὰ μέρες. Στὸ τέλος, σὺν

ἀπὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ, γκρεμίστηκαν μόνα τους τὰ τείχη τῆς πόλης καὶ οἱ Ἰσραηλίτες τὴν ἐκυρίεψαν.

Στὴ πόλη Γαβαὼν πάλι, ἔγινε μεγάλη μάχη καὶ ἐπειδὴ βράδυασε καὶ δὲν εἶχε τελειώσει, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρακάλεσε τὸ Θεὸ καὶ σταμάτησε τὸν ἥλιο ὥσπου τελείωσε ἡ μάχη καὶ οἱ Ἰσραηλίτες πῆραν τὴν πόλη.

Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἐκυρίεψαν ὅλη τὴ γῆ Χαναάν. Ἐπειτα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τὴ μοίρασε στὶς δώδεκα φυλές τοῦ Ἰσραήλ. (Κάθε φυλὴ ἦταν ἡ γενιὰ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς δώδεκα γυοὺς τοῦ Ἰακώβ).

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΟΙ ΚΡΙΤΕΣ

30. Ὁ Γεδεών

“Όταν πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, οἱ Ἰσραηλίτες ἔμειναν χωρὶς ἀρχηγό. Σιγὰ σιγὰ ἀνακατεύτηκαν μὲ διάφορους ντόπιους λαοὺς καὶ ἄρχισαν νὰ λατρεύουν ψεύτικους θεοὺς. Τότε ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε καὶ ἄφησε νὰ τοὺς σκλαβώσουν διάφοροι ἐχθρικοὶ λαοί. Στὴ δυστυχία τους ὁμῶς θυμόνταν πάλι τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς γλιτώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τους. Καὶ τότε ὁ Θεὸς τοὺς λυπόταν καὶ τοὺς ἔστειλε καλοὺς καὶ ἄξιους ἀρχηγοὺς γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώσουν. Αὐτοὶ τοὺς δίκαιζαν τὸν καιρὸ τῆς εἰρήνης καὶ τοὺς διοικοῦσαν στὸν πόλεμο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐλέγοντο κ ρ ι τ έ ς.

“Ένας ἀπὸ τοὺς κριτὲς αὐτοὺς ἦταν ὁ Γεδεών. “Όταν αὐτὸς ἔγινε κριτὴς, οἱ Ἰσραηλίτες ἦταν σκλαβωμένοι στοὺς Μαδιανῖτες. Γιὰ νὰ νικήσῃ λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς ὁ Γεδεών καὶ νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ τὴ γῆ Χαναάν, μεταχειρίστηκε ἕνα τέχνασμα: Διάλεξε τριακόσιους γεροὺς ἄντρες, τοὺς χωρὶσε σὲ τρία μέρη καὶ ἔδωσε στὸν καθένα ἀπὸ μιά στάμνα, μιά σάλπιγγα καὶ μιά λαμπάδα. Καὶ ὅταν ἐνύχτωσε, πλησίασαν σιγὰ καὶ περικύκλωσαν τοὺς κοιμισμένους Μαδιανῖτες. “Έπειτα, μὲ τὸ σύνθημα τοῦ Γεδεών, ὅλοι μαζί, ἔσπασαν τίς στάμνες, σήκωσαν τίς λαμπάδες ἀναμμένες καὶ σάλπισαν δυνατὰ. Οἱ Μαδιανῖτες ξύπνησαν τρομαγμένοι ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ μὴ ξέροντας τί συμβαίνει, ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἐδῶ κι ἐκεῖ γιὰ νὰ γλιτώσουν. Τότε οἱ Ἰσραηλίτες τοὺς κυνήγησαν, σκότωσαν πολλοὺς καὶ τοὺς ἔδιωξαν ἀπὸ τὴ χώρα τους.

31. Ὁ Σαμψών

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σπουδαίους κριτές ἦταν καὶ ὁ Σαμψών. Ἦταν ψηλὸς καὶ πολὺ δυνατὸς ἄντρας. Εἶχε μακρὰ μαλλιά καὶ σ' αὐτὰ χρωστοῦσε τὴ μεγάλη του δύναμη.

Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους καὶ ὁ Σαμψών μὲ τὴ μεγάλη του δύναμη ἔκαμνε πολλὰς καταστροφὰς στοὺς ἐχθρούς.

Γι' αὐτὸ οἱ Φιλισταῖοι προσπαθοῦσαν νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν θανατώσουν, μὰ δὲν μποροῦσαν.

Ὁ Σαμψών δείχνει τὴ δύναμή του

Ὁ Σαμψών παντρεύτηκε μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ξένη φυλὴ, τὴ Δαλιδὰ, ποὺ ἦταν πολὺ ὁμορφὴ μὰ καὶ πολὺ πονηρὴ. Αὐτὴ πήρε πολλὰ χρήματα ἀπὸ τοὺς Φιλισταίους καὶ κατὰφερε τὸν Σαμψών νὰ τῆς πῆ τὸ μυστικὸ γιὰ τὴ δύναμή του. Καὶ μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ κοιμόταν, τοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά του κι ἔτσι ὁ Σαμψών ἔχασε τὴ δύναμή του. Τότε οἱ Φιλισταῖοι τὸν ἐπίασαν καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτύφλωσαν, τὸν ἔρριξαν στὴ φυλακὴ.

Κάποια μέρα οἱ Φιλισταῖοι εἶχαν πανηγύρι καὶ ἦταν μα-

ζεμένοι σ' ένα μεγάλο κτίριο και διασκεδάζαν. Έκει έφεραν και τόν τυφλό Σαμψών για να τους παίξει κιθάρα και γελούσαν μαζί του και τόν πείραζαν. Τότε εκείνος παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τοῦ ξαναδώσῃ τὴν παλιά του δύναμη και ἀγκαλιάζοντας δυὸ μεγάλους στύλους ποὺ κρατοῦσαν τὴ στέγη τοῦ κτιρίου, τοὺς ἔσυρε μὲ δύναμη, λέγοντας : « Ἄς χαθῶ κι ἐγὼ μαζί μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου ». Οἱ στύλοι ἔπεσαν και μαζί τους γκρεμίστηκε τὸ κτίριο και σκότωσε ὄλους τοὺς Φιλισταίους ποὺ ἦταν ἐκεῖ.

32. Ὁ Ἡλὶ

Μετὰ τὸν Σαμψών ἐγινε κριτὴς τῶν Ἰσραηλιτῶν ὁ Ἡλὶ, ποὺ ἦταν και Ἀρχιερέας. Ἦταν ἄνθρωπος εὐσεβὴς ἀλλὰ εἶχε δυὸ γυοὺς ποὺ δὲν τοῦ ἔμοιαζαν.

Περηφανεύτηκαν ποὺ ὁ πατέρας τους ἦταν κριτὴς, και ἔκαμναν ὅ,τι ἤθελαν. Οὔτε τοὺς νόμους τηροῦσαν, οὔτε τίς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ, οὔτε σέβονταν κανένα. Ἔφτασαν μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ κλέβουν τίς προσφορὲς ποὺ πῆγαιναν οἱ ἄνθρωποι στὸ ναό.

Ὁ Ἡλὶ λυπόταν γιὰ τὸ κατάντημα τῶν παιδιῶν του και τοὺς ἐσυμβούλευε, μὰ αὐτοὶ ὄλο στὸ χειρότερο πῆγαιναν.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ Ἰσραηλιτὲς εἶχαν πάλι πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους. Σὲ μιὰ μάχη εἶχαν πάει και οἱ δυὸ γυοὶ τοῦ Ἡλὶ. Κρατοῦσαν μάλιστα και τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης, γιὰ νὰ δώσουν θάρρος στοὺς Ἰσραηλιτὲς.

Ἀλλὰ οἱ Φιλισταῖοι τοὺς νίκησαν, οἱ δυὸ γυοὶ τοῦ Ἡλὶ σκοτώθηκαν και οἱ ἐχθροὶ πῆραν τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης. Ὁ δυστυχισμένος Ἡλὶ σὰν τὸ ἔμαθε πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη του.

33. Ὁ Σαμουὴλ

Ὁ Σαμουὴλ ἦταν ὁ τελευταῖος κριτὴς. Τὸν εἶχε πάρει κοντὰ του ὁ Ἡλὶ και τὸν εἶχε προστατέψει γιὰτὶ ἦταν εὐσεβὴς και καλός.

Καί μετά τόν θάνατο τοῦ Ἡλὶ ὁ Σαμουὴλ ἔγινε κριτής. Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νά διώξη τοὺς Φιλισταίους ἀπὸ τὴ Χώρα. Μάζεψε λοιπὸν πολὺ στρατό, τοὺς πολέμῃ-σε καὶ στὸ τέλος κατάφερε νά τοὺς διώξη καὶ νά πάρη πίσω τὴν κιβωτὸ τῆς διαθήκης.

Ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ὁ Σαμουὴλ ἔκρινε τοὺς Ἰσραηλίτες μὲ δικαιοσύνη. Προσπάθησε νά τοὺς ξαναφέρει στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ καὶ νά κάμῃ τὸ κράτος τους δυνατὸ. Καὶ ὅταν γέρασε, παράδωσε τὴν ἐξουσία στοὺς δυὸ γυοὺς του, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἐφάνηκαν ἀξιοὶ σὰν τὸν πατέρα τους. Γι' αὐτὸ οἱ Ἰσραηλίτες ζήτησαν ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ νά τοὺς διαλέξῃ ἓνα βασιλιά, ὅπως εἶχαν καὶ οἱ ἄλλοι λαοί.

Ὁ Σαμουὴλ στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελε, ἀλλὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ ἐπέμεναν, ἔχρισε βασιλιά ἓναν καλὸ καὶ εὐσεβῆ νέο, τὸ Σαούλ, ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Βενιαμίν.

34. Ἡ Ροῦθ

Τὸν καιρὸ τῶν κριτῶν ἔτυχε νά γίνῃ μεγάλη πείνα στὴ γῆ Χαναάν. Οἱ ἄνθρωποι ὑπόφεραν καὶ πολλοὶ ἔφευγαν στὶς γειτονικὲς χώρες γιὰ νά μὴν πεθάνουν τῆς πείνας. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ, ἓνας εὐσεβῆς ἄνθρωπος ἀπὸ τὴ Βηθλεέμ. Μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Νωεμὶν καὶ τοὺς δυὸ γυοὺς του, πῆγε στὴ χώρα τῶν Μωαβιτῶν καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πολλὰ χρόνια. Τὰ παιδιά του μεγάλωσαν καὶ παντρεύτηκαν Μωαβίτισσες γυναῖκες. Κάποτε ὅμως πέθανε ὁ Ἐλιμέλεχ καὶ σὲ γίγχο καιρὸ πέθαναν καὶ οἱ δυὸ γυοὶ του, χωρὶς νά κάμουν παιδιά. Ἔτσι οἱ τρεῖς γυναῖκες ἔμειναν χῆρες καὶ ἀπροστάτευτες. Τότε ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νά γυρίσῃ στὴν πατρίδα τῆς τῆ Βηθλεέμ κοντὰ στοὺς συγγενεῖς τῆς.

Φώναξε λοιπὸν τίς δυὸ νύφες τῆς, τὴν Ὁφρὰ καὶ τὴ Ροῦθ καὶ τοὺς εἶπε νά πάνε ἡ κάθε μιὰ στὴ μητέρα τῆς, γιὰτὶ ἐκείνη θὰ γύριζε στὴν πατρίδα τῆς.

Ἐκεῖνες στὴν ἀρχὴ δὲν ἤθελαν ν' ἀφήσουν μόνη τὴ γρηὰ πεθερά τους. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὴ ἐπέμενε, ἡ Ὁφρὰ ἔφυγε.

Ἄλλὰ ἡ Ροῦθ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ. Ἦθελε νὰ μοιραστῇ μαζί της τὴ φτώχεια καὶ τὴ δυστυχία της καὶ νὰ τὴν παρασταθῇ στὰ γεράματά της. Ἡ Νωεμὶν συγκινήθηκε τότε ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν καλωσύνη τῆς Ροῦθ καὶ τὴν πῆρε μαζί της στὴ Βηθλεέμ.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἡ Ροῦθ πήγαινε στὰ χωράφια καὶ μάζευε τὰ στάχυα ποὺ ἔμεναν μετὰ τὸ θέρισμα. Μ' αὐτὰ ζοῦσε αὐτὴ καὶ ἡ πεθερὰ της.

Ἄλλὰ ἓνας πλούσιος συγγενὴς τῆς Νωεμὶν, ὁ Βοόζ, ποὺ τὴν ἔβλεπε συχνὰ στὰ χωράφια του νὰ μαζεύῃ στάχυα, ὅταν ἔμαθε ποιά ἦταν καὶ πόσο καλὰ φέρθηκε στὴν πεθερὰ της, τὴ ζήτησε γιὰ γυναῖκα του καὶ τὴν παντρεύτηκε.

Ἡ Ροῦθ ἔζησε ἀπὸ τότε εὐτυχισμένη μὲ τὸν Βοόζ. ἔκαμε πολλὰ παιδιά καὶ ἀπὸ τὴ γενιά της γεννήθηκε ἀργότερα ὁ Χριστός.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

35. Ὁ Σαούλ

Ὅπως εἶπαμε, ὁ Σαμουήλ, ὅταν τοῦ ζήτησαν οἱ Ἰσραηλίτες βασιλιά, ἔχρισε τὸν Σαούλ. Αὐτὸς ἦταν ὁ πρῶτος βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Σαούλ ἦταν καλὸς βασιλιάς. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ μὴν τολμοῦν νὰ ξανακάμουν πόλεμο μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες. Σιγὰ σιγὰ ὅμως ἄρχισε νὰ περιφανεύεται γιὰ τὰ κατορθώματά του, νὰ γίνεται ἀσεβής, καὶ νὰ μὴν κάμνη τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σαμουήλ, πού ζοῦσε ἀκόμη, τὸν συμβούλευε νὰ εἶναι καλὸς καὶ εὐσεβής, μὰ αὐτὸς δὲν ἄκουε.

Τότε ὁ Σαμουήλ, κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, ἔχρισε ἄλλο βασιλιά, ἕναν εὐσεβῆ καὶ καλὸ νέο, τὸν Δαυίδ. Ὁ Σαούλ ἀργότερα κατάλαβε τὰ σφάλματά του καὶ ἔπεσε σὲ μελαγχολία. Καὶ γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὴ λύπη του, πῆρε κοντὰ του τὸ Δαυίδ, πού ἦταν ὡς τότε βοσκός, νὰ τὸν διασκεδάζῃ μὲ τὴν κιθάρα του, χωρὶς νὰ ξέρῃ πῶς τὸν εἶχε χρίσει ὁ Σαμουήλ βασιλιά.

36. Ὁ Δαυίδ καὶ ὁ Γολιάθ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ Ἰσραηλίτες εἶχαν πόλεμο μὲ τοὺς Φιλισταίους.

Καὶ ἐνῶ οἱ δυὸ στρατοὶ ἦταν ἔτοιμοι γιὰ τὴ μάχη, βγήκε ἀπὸ τὸ στρατὸ τῶν Φιλισταίων ἕνας γίγαντας, ὁ Γολιάθ, καὶ φώναξε στοὺς Ἰσραηλίτες: «Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάμωμε πόλεμο. Ἄς ἔρθῃ ἀπὸ σὰς ὁποῖος θέλει νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου καὶ ὁποῖος νικήσῃ, ἐκείνου τὸ ἔθνος νὰ

σκλαβώνη τὸ ἔθνος τοῦ νικημένου». Κανένας Ἰσραηλίτης ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ τὰ βάλῃ μ' ἐκεῖνον τὸν γίγαντα ποῦ ἦτανε 6 πῆχες ψηλὸς καὶ τὸ κοντάρι τοῦ ζύγιζε ὡς ἓνα καντάρι. Τότε παρουσιάζεται στὸν Σαοὺλ ὁ μικρὸς Δαυὶδ καὶ τοῦ ζητάει τὴν ἄδεια νὰ μονομαχήσῃ αὐτὸς μὲ τὸν Γολιάθ. Ὁ Σαοὺλ δὲν τὸν ἄφηνε στὴν ἀρχή, γιατί' ἦταν παιδί ἀκόμη. Ἐκεῖνος ὅμως ἐπέμενε καὶ ὁ Σαοὺλ τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια. Τότε ὁ Δαυὶδ, ὄπλισμένος μὲ μιὰ σφεντόνα

Ὁ Δαυὶδ σκοτώνει τὸν Γολιάθ.

καὶ ἓνα ραβδί, προχώρησε καὶ κάλεσε τὸν Γολιάθ νὰ μονομαχήσουν.

Αὐτὸς, ὅταν τὸν εἶδε νὰ προχωρῇ, τοῦ φώναξε : Μήπως νομίζεις πὼς θὰ κυνηγήσῃς σκυλιὰ καὶ βγῆκες μὲ τὸ ραβδί καὶ τὴ σφεντόνη ; Μὰ ὁ Δαυὶδ ἀπάντησε μὲ θάρρος : «Ἐσὺ ἔχεις βαρεῖὰ ὄπλα, μὰ ἐγὼ ἔχω τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ».

Καί λέγοντας αὐτά, ἔβαλε στή σφεντόνη του μιὰ πέτρα καί τήν ἔρριξε στό Γολιάθ. Ἡ πέτρα τὸν χτύπησε στό μέτωπο κι ἀμέσως ὁ γίγαντας ἐκεῖνος σωριάστηκε κάτω ζαλισμένος. Τότε ὁ Δαυὶδ ἔτρεξε κοντά, τοῦ πήρε τὸ σπαθὶ του καί τοῦ ἔκοψε μ' αὐτὸ τὸ κεφάλι.

Φόβος καί τρόμος ἐπίασε τοὺς Φιλισταίους σὰν εἶδαν τὸν πῖδ δυνατὸ τους ἄντρα νὰ σκοτώνεται ἀπὸ ἓνα παιδί. Καί οἱ Ἰσραηλίτες ποὺ πήραν θάρρος, τοὺς κυνήγησαν καί τοὺς ἔδιωξαν, ἀφοῦ σκότωσαν πολλούς,

Ὁ Δαυὶδ βασιλιάς

Μετὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ὁ Δαυὶδ δοξάστηκε ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτες. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Σαοὺλ νὰ ζηλέψη καί νὰ μισήσῃ τὸν Δαυὶδ καί νὰ θέλῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Γι' αὐτὸ ὁ Δαυὶδ ἔφυγε καί γυρνοῦσε στὰ βουνά. Οἱ Φιλισταῖοι ποὺ τὸ ἔμαθαν αὐτὸ, ξεσηκώθηκαν πάλι καί σὲ μιὰ μάχη νίκησαν τοὺς Ἰσραηλίτες, σκότωσαν τοὺς γιουοὺς τοῦ Σαοὺλ καί ὁ ἴδιος, γιὰ νὰ μὴν πιαστῇ αἰχμάλωτος, σκοτώθηκε πέφτοντας πάνω στό σπαθὶ του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ, ὁ Δαυὶδ ἔγινε βασιλιάς τῶν Ἰσραηλιτῶν.

38. Τὸ ἀμάρτημα καί ὁ θάνατος τοῦ Δαυὶδ

Τὸν καιρὸ ποὺ βασίλευε ὁ Δαυὶδ, τὸ κράτος τῶν Ἰσραηλιτῶν εἶδε καλὰς ἡμέρες. Ὁ Δαυὶδ νίκησε κι ἔδιωξε τοὺς ἐχθροὺς καί διοικοῦσε μὲ δικαιοσύνη καί φόβο Θεοῦ. Ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ κράτους τὴν Ἱερουσαλὴμ καί ἔχτισε ἐκεῖ ἓνα ὠραῖο παλάτι. Ἄλλὰ τὸν καιρὸ τῆς δόξας του ἔκανε ἓνα πολὺ μεγάλο ἀμάρτημα: Ἦθελε νὰ πάρῃ τὴ γυναῖκα ἑνὸς στρατηγοῦ του καί γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ, τὸν ἔστειλε σὲ μιὰ μάχη στό πῖδ δύσκολο μέρος καί σκοτώθηκε. Καί τότε παντρεύτηκε τὴ γυναῖκα τοῦ σκοτω-

μένου. Ἀμέσως ὁμως κατάλαβε τὸ σφάλμα του. Μετάνοιωσε πικρά γι αὐτὸ καὶ παρακαλοῦσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Τότε ἔγραψε καὶ τοὺς ὠραίους ψαλμούς του, ποὺ διαβάζονται καὶ σήμερα ἀκόμη στὶς ἐκκλησίες.

Μὰ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε πολὺ αὐστηρά: Ὁ γυὸς του, ὁ ὠραῖος Ἀβεσσαλώμ, ἤθελε νὰ διώξῃ τὸν πατέρα του καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλιάς. Ἐμάζεψε λοιπὸν ἀρκετοὺς φίλους του καὶ ἔκαμε ἐπανάσταση. Ἀλλὰ νικήθηκε ἀπὸ τὸ στρατὸ τοῦ Δαυὶδ καί, καθὼς ἔτρεχε μὲ τ' ἄλογο κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες, μπλέχτηκαν τὰ μαλλιά του σ' ἓνα δέντρο κι' ἔμεινε ἐκεῖ κρεμασμένος ὥσπου ἦρθαν οἱ στρατιῶτες καὶ τὸν σκότωσαν.

Ὁ Δαυὶδ ἔκλαψε πικρά γιὰ τὸ θάνατό του, καὶ ἦταν ἀπαρηγόρητος.

Τέλος σὲ λίγο καιρὸ πέθανε καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ γυὸς του ὁ Σολομώντας.

39. Ὁ Σολομώντας

Ὁ Σολομώντας ἦταν καλὸς βασιλιάς. Ἦταν εὐσεβὴς καὶ δίκαιος, καὶ γι αὐτὸ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ καλὰ: Δύναμη, πλοῦτη, δόξα, σοφία.

Ἡ δικαιοσύνη του ἔμεινε σὰν παράδειγμα στὴν ἱστορία. Καὶ ἡ σοφία του ἦταν ξακουστή. Γι αὐτὸ πῆγαιναν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη στὴν Ἱερουσαλήμ γιὰ νὰ τὸν δοῦν καὶ νὰ τὸν ἀκούσουν.

Τὸν καιρὸ τοῦ Σολομώντα οἱ ἐχθροὶ δὲν ἐτόλμησαν νὰ πειράξουν τοὺς Ἰσραηλίτες κι ἔτσι ἔζησαν μὲ εἰρήνη πολλὰ χρόνια. Ἐγραψε καὶ πολλὰ βιβλία καὶ ἔκαμε σπουδαῖα ἔργα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν καὶ ὁ περίφημος ναὸς τοῦ Σολομώντα, ποὺ ὁμοίος του δὲν ὑπῆρχε σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου.

Τὴ σοφία τοῦ Σολομώντα φανερώνει καὶ αὐτὸ τὸ περιστατικὸ:

Δυὸ γυναῖκες ποὺ κατοικοῦσαν στὸ ἴδιο σπίτι, ἔτυχε νὰ γεννήσουν ἀπὸ ἓνα ἀγοράκι. Ἡ μιὰ ὁμως ἀπὸ ἀπροσεξία

πλάκωσε μιά νύκτα τὸ παιδί της καὶ τὸ ἔσκασε, "Ὅταν τὸ κατάλαβε, σηκώνεται σιγά, βάζει τὸ νεκρὸ παιδί της κοντὰ στὴν ἄλλη καὶ τῆς παίρνει τὸ δικό της παιδί. Ἡ ἄλλη ὁμως τὸ πρῶι πού σηκώθηκε, κατάλαβε τί εἶχε γίνει καὶ θέλησε νὰ πάρη πίσω τὸ παιδί της. Καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς τὸ ἔδινε ἡ πρώτη, ἄρχισαν νὰ μαλώνουν. Τέλος

Ἡ κρίση τοῦ Σολομώντα.

ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὸ Σολομώντα νὰ τίς κρίνη. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τίς ἄκουσε καὶ εἶδε πὼς κι οἱ δυὸ ἐπέμεναν πὼς τὸ παιδί εἶναι δικό τους, διάταξε νὰ τὸ κόψουν στὴ μέση καὶ νὰ τοὺς τὸ μοιράσουν.

Τότε ἡ ἀληθινὴ μητέρα, γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τὸ παιδί της, δέχτηκε νὰ τὸ πάρῃ ἡ ἄλλη, ἐνῶ ἡ κλέφτρα παραδέχτηκε νὰ τὸ κόψουν. Ἔτσι ὁ Σολομώντας κατάλαβε τὴν ἀληθινὴ μητέρα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδί.

Ὁ Σολομώντας, γιά νά κάμη τὰ ἔργα πού εἶπαμε, ἔβαλε πολλοὺς φόρους στοὺς Ἰσραηλίτες καί αὐτὸ τοὺς στενοχωροῦσε. Ὄταν λοιπὸν πέθανε ὁ Σολομώντας κι ἔγινε βασιλιάς ὁ γυῖός του ὁ Ροβοάμ ἦταν σκληρὸς βασιλιάς καί ἀντὶ νά τοὺς λιγοστέψη, ἔβαλε κι ἄλλους. Τότε οἱ Ἰσραηλίτες ἔκαμαν ἐπανάσταση κι ἔβαλαν ἄλλο βασιλιά, τὸν Ἱεροβοάμ. Μαζί μ' αὐτὸν πῆγαν οἱ 10 ἀπὸ τίς 12 φυλές τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἐνῶ οἱ δύο ἄλλες ἔμειναν μὲ τὸ Ροβοάμ. Ἔτσι τὸ κράτος χωρίστηκε σὲ δύο : Τὸ βασίλειο τοῦ Ἰούδα, μὲ τὸ Ροβοάμ βασιλιά καί τὸ βασίλειο τοῦ Ἰσραὴλ μὲ τὸν Ἱεροβοάμ. Μὲ τὸ χωρισμὸ ὅμως ἀδυνάτισαν καί σὲ λίγα χρόνια σκλαβώθηκαν σὲ ξένους λαοὺς : τοὺς Βαβυλωνίους καί τοὺς Ἀσσυρίους.

Ἔτσι διαλύθηκε τὸ βασίλειο τῶν Ἑβραίων.

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΕΣ

Οι Ἰσραηλίτες ἀνακατεύτηκαν με τοὺς ξένους λαοὺς κι ἄρχισαν σιγὰ σιγὰ νὰ ξεχνοῦν τὴ θρησκεία τους καὶ νὰ λατρεύουν τὰ εἰδωλα, Κάπου κάπου φαίνονταν ἀναμεσά τους μερικοὶ ἄνθρωποι σταλμένοι ἀπὸ τὸ Θεό, πού προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς ξαναφέρουν στὸν ἴσιο δρόμο. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦταν φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Θεό καὶ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί θὰ γινόταν ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, δηλαδή νὰ προφητεύουν, καὶ γι αὐτὸ τοὺς ἔλεγαν προφήτες.

Οἱ σπουδαιότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ὁ Ἡλίας, ὁ Ἡσαΐας, ὁ Δανιήλ, ὁ Ἴωνᾶς καὶ ἄλλοι,

41 Ὁ Ἡλίας

Στὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ἦταν κάποτε βασιλιάς ὁ Ἀχαάβ. Αὐτὸς εἶχε ἀφήσει τὴ θρησκεία τῶν πατέρων του καὶ εἶχε γίνει εἰδωλολάτρης. Τότε ζοῦσε σ' ἓνα ἔρημο μέρος ὁ Προφήτης Ἡλίας, ὁ ὁποῖος ἦρθε μιὰ μέρα στὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε: Κάλεσε τοὺς ἱερεῖς τῆς θρησκείας σου καὶ ἄς ἔρθουν νὰ κάμωμε μαζί θυσία γιὰ νὰ δοῦμε ποιὸς Θεὸς εἶναι ὁ ἀληθινός.

Ὅταν ἦρθαν οἱ εἰδωλολάτρεις ἱερεῖς, τοὺς εἶπε νὰ θυσιάσουν ἓνα μοσχάρι καὶ ἐκεῖνος νὰ θυσιάσῃ ἄλλο ἓνα. Ὅταν ἐτοιμάστηκαν ὅλα γιὰ τὴ θυσία, τοὺς λέει ὁ Ἡλίας: Παρακαλέστε τώρα τὸ Θεὸ σας νὰ ρίξῃ φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ ἀνάψουν τὰ ξύλα τῆς θυσίας. Οἱ εἰδωλολάτρεις ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ τους ὄρες πολλές, μὰ τίποτε δὲν ἔγινε. Τότε ὁ Ἡλίας προσευχήθηκε καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ δείξῃ στοὺς εἰδωλολάτρεις τὴ δυνα-

μή του. Κι άμέσως έπεσε φωτιά άπ' τόν ούρανό κι άναψαν τά ξύλα στό θυσιαστήριο. "Υστερα άπό τό θαύμα αυτό οι 'Ισραηλίτες ξαναγύρισαν στη θρησκεία του άληθινοῦ Θεοῦ.

'Ο 'Ηλίας έκαμε κι άλλα θαύματα. Καί μιá μέρα ένw περπατούσε κοντά στόν 'Ιορδάνη μέ τόν προφήτη 'Ελισσαίο, φάνηκε ένα φωτεινό άρμα και τόν πήρε στόν ούρανό.

'Ο 'Ησαΐας ήταν άπό τούς μεγαλύτερους προφήτες. Αυτός είναι πού προφήτεψε τή γέννηση του Χριστου και τή σταύρωσή του. Οι προφητείες του διαβάζονται και σήμερα στην έκκλησία. 'Ο 'Ησαΐας έζησε στόν καιρό του ειδωλολάτρη βασιλιά Μανασσή. Συμβούλευε τούς 'Ισραηλίτες νά λατρεύουν τόν άληθινό Θεό και μάλωνε τό βασιλιά για τήν άσέβειά του. Μά αυτός θύμωσε και τόν βασάνισε και τέλος τόν σκότωσε.

'Ο 'Ιερεμίας πάλι, έζησε τόν καιρό του βασιλιά 'Ιωσία. Λυπότανε για τήν παραλυσία και τήν άσέβεια πού βασιλευε τότε και πολλές φορές μάλωνε γι αυτό τούς 'Ισραηλίτες, μ' αυτοί δέν τόν άκουαν. Προφήτεψε τήν καταστροφή της 'Ιερουσαλήμ και τήν αίχμαλωσία των 'Ισραηλιτών στους Βαβυλωνίους. "Έγραψε κι αυτός προφητείες. Και όταν έγινε ή καταστροφή της 'Ιερουσαλήμ, λυπήθηκε πολύ και θρήνησε γι αυτό. Τους θρήνους του αυτούς τούς έγραψε σ' ένα βιβλίο πού λέγεται 'Ιερεμιάδα.

42. 'Ησαΐας και 'Ιερεμίας

Οι Βαβυλώνιοι μέ τό βασιλιά τους τό Ναβουχοδονόσορα έκαναν πόλεμο μέ τούς 'Ιουδαίους τόν καιρό του βασιλιά Σεδεκία. Πήραν τήν 'Ιερουσαλήμ, τήν κατάστρεψαν και αίχμαλώτισαν τούς κατοίκους της.

"Όταν πήγαν τούς αίχμαλώτους στη Βαβυλώνα, ό Ναβουχοδονόσορας διάλεξε μερικούς νέους άπό καλές οικογένειες και ήθελε νά τούς μάθη τή θρησκεία των Βαβυλωνίων και νά τούς μορφώση για νά τούς κάμη ύπαλλήλους

του κράτος του. Αὐτοὶ ὁμως διατήρησαν τὴ θρησκεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Μέσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἓνας εὐσεβὴς καὶ καλὸς νέος, ὁ Δανιήλ, ποῦ εἶχε καὶ τὸ χάρισμα νὰ προφητεύῃ.

Κάποτε ὁ βασιλιάς εἶδε ἓνα ὄνειρο ποῦ τοῦ τὸ ἐξήγησε ὁ Δανιήλ καὶ εὐχαριστήθηκε τόσο ὥστε τὸν ἀνέβασε σὲ μεγάλα ἀξιώματα.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁμως ὁ Ναβουχοδονόσορας παράγγειλε καὶ τοῦ ἔκαμαν τὴν εἰκόνα του πολὺ μεγάλη καὶ τὴν ἔστησαν σ' ἓνα ἀνοιχτὸ μέρος. Ὑστερα ἔβγαλε διαταγὴ νὰ τὴν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας του, καὶ ὁποῖος παρακούσῃ τὴ διαταγὴ νὰ ρίχνεται στὸ καμίνι νὰ καῖ.

Ὅλοι τότε πῆγαν καὶ προσκύνησαν τὴν εἰκόνα, μόνο τρεῖς νέοι, φίλοι τοῦ Δανιήλ, ποῦ ἦταν κι αὐτοὶ εὐσεβεῖς καὶ καλοὶ, δὲν πῆγαν.

Τότε ὁ βασιλιάς θύμωσε καὶ διάταξε νὰ τοὺς ρίξουν στὸ καμίνι. Μά, περίεργο πράγμα! Ἐναντὶ νὰ καοῦν οἱ τρεῖς φίλοι, περπατοῦσαν πάνω στὴν φωτιά, χωρὶς νὰ καίωνται καὶ ἔψαλλαν ὕμνους στὸ Θεό. Ὅταν ὁ βασιλιάς εἶδε τὸ θαῦμα, διάταξε νὰ τοὺς βγάλουν ἀπὸ τὸ καμίνι, τοὺς ἔκαμε ἄρχοντες τῶν αἰχμαλώτων Ἰουδαίων, καὶ ἀπαγόρευσε στοὺς εἰδωλολάτρες νὰ βλαστημοῦν τὸ Θεὸ τῶν Ἰουδαίων.

44. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν

Μετὰ τὸ Ναβουχοδονόσορα, ἔγινε βασιλιάς τῶν Βαβυλωνίων ὁ γυὸς του Βαλτάσαρ.

Ἄλλὰ σὲ λίγο τοῦ κήρυξε πόλεμο ὁ βασιλιάς τῶν Μήδων, ὁ Δαρεῖος, τὸν νίκησε, πῆρε τὴ Βαβυλῶνα καὶ θανάτωσε τὸ Βαλτάσαρ.

Ὅταν ἔμαθε ὁ Δαρεῖος γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν καλωσύνη τοῦ Δανιήλ, τὸν ἔβαλε σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἀνώτερες θέσεις στὸ κράτος του. Αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ τὸν μισήσουν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δαρείου. Ζητοῦσαν λοιπὸν ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν, καὶ τὸν κατηγορήσαν πῶς δὲν ὑπακούει

στis διαταγές του και δὲ λατρεύει τὸ Θεὸ πού λατρεύει ὁ βασιλιάς.

Ὁ Δαρείος διάταξε τότε νὰ τὸν ρίξουν σ' ἓνα λάκκο πού εἶχε μέσα λιοντάρια πεινασμένα. Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε ὁ Δαρείος νὰ δῆ τί ἀπέγινε ὁ Δανιὴλ καὶ τὸν βλέπει νὰ κάθεται ἡσυχος καὶ τὰ λιοντάρια ἡμερωμένα στὰ πόδια του.

Ἀμέσως τότε διάταξε νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ νὰ ρίξουν μέσα αὐτοὺς πού τὸν κατηγορήσαν.

45. Ὁ Ἰωνᾶς

Ἡ Νινευὶ ἦταν μιὰ μεγάλη πόλη. Εἶχε ὅμως κατοίκους κακοὺς καὶ διαστρεμένους καὶ γι αὐτὸ ὁ Θεὸς παράγγειλε στὸν προφήτη Ἰωνᾶ, νὰ πάη ἐκεῖ καὶ νὰ τοὺς συμβουλέψῃ νὰ γυρίσουν στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰωνᾶς ὅμως φοβήθηκε νὰ πάη ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν τὸν σκοτώσουν καὶ ἔφυγε μὲ τὸ πλοῖο γιὰ ἄλλο μέρος. Στὸ ταξίδι ὅμως τοὺς βρῆκε μεγάλη τρικυμία καὶ τὸ πλοῖο κόντεψε νὰ βουλιάξῃ. Οἱ ναῦτες ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸ Θεὸ νὰ τοὺς γλιτώσῃ, ἀλλὰ ὁ Ἰωνᾶς, πού κατάλαβε πὼς αὐτὸς ἦταν ἡ αἰτία, τοὺς εἶπε τὴν ἀλήθεια καὶ κείνοι γιὰ νὰ γλιτώσουν τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Μὰ ἓνα μεγάλο ψάρι τὸν κατάπιε ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὸν κομματιάσῃ καὶ σὲ τρεῖς μέρες τὸν ἔβγαλε στὴ ξηρὰ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὴ Νινευὶ καὶ εἶπε στοὺς κατοίκους ὅσα τοῦ παράγγειλε ὁ Θεός. Αὐτοὶ τότε μετάνιωσαν καὶ γύρισαν στὴν λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ κι ἔγιναν καλοὶ καὶ εὐσεβεῖς.

46. Ὁ πολὺπαθὸς Ἰώβ

Ὁ Ἰώβ ἦταν ἓνας εὐτυχησμένος ἄνθρωπος. Δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμίῃ τίποτα στὸν κόσμο, γιὰτί ὅλα τὰ εἶχε : Ἦταν πολὺ πλούσιος, μὲ κοπάδια πρόβατα, γίδια, βόδια, καμή-

λες και ἄλογα. Εἶχε πολλοὺς δούλους. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, εἶχε καλὰ παιδιὰ : ἑπτὰ γυοὺς καὶ τρεῖς κόρες, ποὺ τὰ καμάρωνε «ὄπως κάθε πατέρας».

Καὶ ὅλα αὐτὰ τοῦ τὰ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς γιατί ἦταν καλός, εὐσεβής, καὶ δίκαιος.

Μὰ κάποτε ὁ Θεὸς θέλησε νὰ τὸν δοκιμάσῃ. Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν βρίσκουν συμφορές, ἢ μιὰ κατόπι τῆς ἄλλης : Ληστὲς ἄρπαξαν τὰ βόδια του καὶ σκότωσαν τοὺς δούλους του. Πῆρε φωτιά τὸ δάσος καὶ κήκκαν τὰ πρόβατα μὲ τοὺς βοσκούς.

Καὶ τὸ πιὸ φοβερό, γκρεμίστηκε τὸ σπίτι τοῦ μεγάλου γυοῦ του καὶ σκοτώθηκαν ὅλα μαζί τὰ παιδιὰ του, ποὺ ἦταν μαζεμένα ἐκεῖ καὶ διασκέδαζαν.

Ἔτσι σὲ μιὰ μέρα χάθηκαν ὅλα. Ὁ δύστυχος Ἰῶβ πῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ λύπη του. Μάδησε τὰ μαλλιά του, θρήνησε, ἔκλαψε. Ὅμως οὔτε ἓνα παράπονο ξεστόμισε κατὰ τοῦ Θεοῦ. «Ὁ Θεὸς μοῦ τὰ ἔδωσε, ὁ Θεὸς μοῦ τὰ πῆρε» ἔλεγε. «Εὐλογημένο ἄς εἶναι τὸ ὄνομά του».

Μὰ σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ὅλα αὐτὰ, τὸν βρῆκε καὶ μιὰ κακιὰ ἀρρώστια. Τὸ σῶμα του γέμισε πληγές καὶ οἱ πόνοι του ἦταν φοβεροί. Ἡ γυναῖκα του τοῦ ἔλεγε νὰ μὴν πιστεῦῃ πιά στὸ Θεό, ἀφοῦ τόσο ὑπόφερε, μὰ ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε : «Ὅπως δεχτήκαμε τὰ καλὰ, ἔτσι πρέπει νὰ δεχτοῦμε καὶ τὰ κακὰ».

Μιὰ μέρα ἦρθαν τρεῖς φίλοι του νὰ τὸν ἴδουν. Καθὼς ὅμως τὸν εἶδαν πεσμένον σὲ μιὰ γωνιά, γεμάτον πληγές, νὰ βογγάη, στάθηκαν ἀπὸ μακρὰ καὶ ἔκλαψαν. Στὸ τέλος ὁ ἓνας τοῦ εἶπε πὼς ἀπὸ τίς ἁμαρτίες του τὸν τιμώρησε ὁ Θεός καὶ τότε ὁ Ἰῶβ καταράστηκε τὴν μέρα ποὺ γεννήθηκε. Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο παράπονο ποὺ τοῦ ξέφυγε. Ἄμέσως ὅμως μετάνοιωσε καὶ παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ τὸν συχωρέσῃ. Καὶ ὁ Θεὸς ποὺ εἶδε τὴν πίστη καὶ τὴν εὐσεβεία του, ἀποφάσισε νὰ τὸν κάμῃ πάλι εὐτυχισμένο. Σὲ λίγο ἔγινε καλὰ, ἀπόχτησε πάλι ζῶα καὶ δούλους πιὸ πολλὰ ἀπ' ὅσα εἶχε, κι ἀκόμη ἔκαμε ἄλλους ἑπτὰ γυοὺς καὶ τρεῖς κόρες. Κι ἔζησε πολλὰ χρόνια εὐτυχισμένος.

